

DE STER

95E JAARGANG

NUMMER 2

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

FEBRUARI 1995

DE STER

FEBRUARI 1995

Op de omslag:

Seminarieleerkrachten, zoals Corina Casco (links), bieden de jongeren van de kerk in Buenos Aires de gelegenheid om de zegeningen te genieten waarom bijna 70 jaar geleden was gebeden. Zie 'Evangelielgoven in Argentinië', blz. 10. (Omslagfoto voor: Larry A. Hiller, achter: FPG International.)

ARTIKELEN

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM	
MET HAND EN HART PRESIDENT THOMAS S. MONSON	2
IK ZAL JOCEY NOOIT VERGETEN BRIAN M. WAITE	8
OUDERS, GEEF HET NOOIT OP OUDERLING F. MELVIN HAMMOND	16
DE GROOTSTE REDEVOERING DANIEL W. BACHMAN	26
NAAR DE GELIJKENIS VAN DE ZOON R. VAL JOHNSON	34
EEN GEBED OM ETEN JUANA LIDIA CAMPOS MOLINA	40
ONS NIEUWE TESTAMENT OP BAND CAROLE GARFIELD SEEGMILLER	46

VOOR DE JONGEREN

EVANGELIEGOLVEN IN ARGENTINIË LARRY A. HILLER	10
INFORMATIE VOOR JOU	20
DE KRACHT VAN EEN GETUIGENIS HILARY HUNT	24
MORMORANDUM	
'ZIE OP TOT GOD EN LEEF'	33
EEN TRIO IN VOLMAAKTE SAMENKLANK ADRIAN GOSTICK	42

RUBRIEKEN

INGEZONDEN BRIEVEN	1
HUISBEZOEKBOODSCHAP	
'MEER ZIEN OP MIJN HEILAND'	25

DE KINDERSTER

VERHALEN UIT HET BOEK VAN MORMON	
KONINGSGEZINDEN TEGEN VRIJEN	2
VAN VRIEND TOT VRIEND	
OUDERLING V. DALLAS MERRELL	4
VOOR KLEINE VRIENDEN	
DANKJEWELSPEL REBECCA M. TAYLOR	6
VEEL PLEZIER!	8
OP ONDERZOEK UIT	
GEITEHAREN TENTEN EN STENEN VAN MODDER VIVIAN PAULSEN	10
PARTICIPATIEPERIODE	
IK GELOOF IN DE GELOOFSARTIKELEN KAREN LOFGREEN	12
VERHAAL	
EEN PRACHTIG CADEAU GRETCHEN A. HAERTSCH	14

DE STER

Februari 1995 95e jaargang Nummer 2

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neil A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dalhin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland

Adviseurs:

William R. Bradford, Spencer J. Condie, John H. Groberg

Directie afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighthon
Directeur planning en redactie: Brian K. Kelly
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: David Mitchell
Redacteur De Kinderster: De Anne Walker
Rooster: Maryann Martindale
Assistent publicaties: Beth Dayley

Afdeling vormgeving:

Lidingsgevoel art-director: M.M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Vormgeving: Shari Cook

Vertaling en nieuwsredactie:

CPB: Vertaaltbureau
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 034 02-4 02 60
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Abonnementenadministratie:

Administratrice: R. de Kock-Goudberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 03402-53804

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriestraße 21, D-61381 Friedrichsdorf

© 1995 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Duitsland

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het Bulgaars, Jslands, Russisch, Tsjechisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V.S.:

DE STER (ISBN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 10.00 a year. USD 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnementprijs

Nederland: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier).

Versijnt twaalf maal per jaar

95982 120

Dutch

INGEZONDEN BRIEVEN

ENIGE BAND

Er is in mijn leven een periode geweest waarin ik minder-actief was in de kerk. Uitstapjes en strandfeesten op de sabbat hadden mijn voorkeur. In die tijd was de enige band die ik met de kerk en het evangelie van Jezus Christus had, de *Tambuli* (Engelstalig), die mijn moeder elke maand mee naar huis bracht. Wanneer ik het tijdschrift doorbladerde, bemerkte ik dat er waardevolle geestelijke boodschappen, getuigenissen en verhalen in stonden. Ik las graag de opbouwende boodschap van het Eerste Presidium en het getuigenis van onze broeders en zusters overal ter wereld. Bij ieder nummer dat ik doorlas, voelde ik me dichter bij de kerk en bij onze Hemelse Vader.

De *Tambuli* heeft mij teruggebracht in de kerk. Ik zal dat tijdschrift nooit moe worden. Ik ben nu actief in de kerk, en nog steeds kijk ik elke maand uit naar de *Tambuli*.

Sonia P. Antúqueña

Wijk Iloilo-Stad

Ring Iloilo (Filippijnen)

ARTIKELN BRENGEN GEEST NAAR AFRIKA

Wij zijn zo dankbaar voor de tijdschriften van de kerk! We zijn Franse leden van de kerk die in Afrika wonen, ver weg van alle kerkelijke vergaderingen (de kerk is in dit deel van Afrika nog niet georganiseerd). Met gebed, schriftstudie en *L'Étoile* (Franstalig), die we iedere maand ontvangen, blijven we dicht bij de Heer. We zijn altijd diep onder de indruk van de prachtige artikelen in dit tijdschrift. Wanneer we erin lezen, is de geest die we tijdens de avondmaalsdiensten in Frankrijk voelden, sterk aanwezig.

François en Anne-Marie Biller

Libreville, Gabon

DE GEEST NEEMT DE LEIDING

Ik ben een jonge moeder met de enorme taak om twee meisjes, kostbare geschenken van mijn Hemelse Vader, op de wijze van de Heer te leiden. Dat vervult mij met grote waardering. Ook ben ik heel dankbaar dat ik lid ben van zijn kerk. De kerk is het kompas dat me leidt naar geluk en waarheid. Van *A Liahona* (Portugeestalig) gaat een grote kracht uit in mijn leven, en iedere keer dat ik erin lees, voel ik grote liefde voor onze profeet, de vertegenwoordiger van de Heer. Ik voel dan hoe Gods Geest de leiding neemt over mijn ziel en over mijn huis.

Maria Lúcia L. M. de Oliveira

Wijk Ceqqueira Cesar

Ring São Paulo Perdizes (Brazilië)

LICHTEND BAKEN OP HET GOEDE PAD

Het tijdschrift *Seito no Michi* (Japanstalig) geeft mij moed, helpt mij en leidt mij. Het beurt me op. Nadat ik het heb gelezen, is mijn hart gevuld met goede gevoelens. Ik ben dankbaar voor deze prachtige uitgave; zij is een kostbare schat voor mij en mijn gezin. Het lezen van de artikelen over broeders en zusters overal ter wereld geeft mij kracht en helpt me beseffen dat allerlei mensen op verschillende plaatsen hun best proberen te doen.

Ik laat ook graag anderen van dit prachtige tijdschrift genieten. Ik neem mijn *Seito no Michi* altijd mee als ik ergens heen ga of als ik ergens lang moet wachten. Op die manier kan ik 'm lezen wanneer ik dat wil, en ben ik niet afhankelijk van andere tijdschriften. *Seito no Michi* is een lichtend bakend op het goede pad.

Noriko Ono

Wijk Kurashiki

Ring Okayama (Japan)

Met hand en hart

President Thomas S. Monson

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

In onze conferenties op algemeen, ring- en wijkniveau krijgt ieder het voorrecht om de rechterhand op te steken om de leiders van de kerk te steunen in de roeping die zij hebben ontvangen. De opgestoken hand is de uitdrukking van een gevoel. Wie de hand opsteekt, legt in het hart een belofte af.

De Meester had het ook vaak over handen en het hart. In een openbaring die in maart 1832 in Hiram (Ohio) door middel van de profeet Joseph Smith werd gegeven, gaf Hij de volgende raad: 'Wees daarom getrouw; wees standvastig in het ambt, waartoe Ik u heb geroepen; ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen, en sterk de zwakke knieën.

'En indien gij getrouw zijt tot het einde toe, zult gij een kroon van onsterfelijkheid ontvangen en eeuwig leven in de woningen, die Ik in het huis mijns Vaders heb bereid' (Leer en Verbonden 81:5-6).

Als ik zo nadenk over de woorden van de Heer, kan ik haast het geschuifel van sandalen en het gemompel van verbaasde toehoorders in het vredige Kafarnaüm horen. Hier drongen de mensen zich rond Jezus en brachten zij de zieken om genezen te worden. Een verlamde man nam zijn bed op en liep, en door het geloof van een Romeinse centurion werd diens knecht genezen.

De Heiland wil dat wij Hem navolgen door onze handen te gebruiken om de zwakken te ondersteunen, de zieken te genezen, de zwakke knieën te sterken en ons hart toe te wijden aan de opbouw van zijn koninkrijk op aarde.

Jezus onderwees niet alleen met woorden, maar ook met zijn voorbeeld. Hij was zijn goddelijke zending trouw. Hij stak anderen de hand toe opdat zij tot God verheven mochten worden.

In Galilea kwam er een melaatse bij Hem met de smeekbede: 'Here, indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen.'

'En Hij strekte de hand uit en raakte hem aan en zeide: Ik wil het, word rein. En terstond werd hij rein van zijn melaatsheid' (Mattëüs 8:2-3). Jezus' hand werd door de aanraking van het melaatse lichaam niet onrein, maar het melaatse lichaam werd rein door de aanraking van die heilige hand.

In Kafarnaüm, bij Petrus thuis, werd nog een voorbeeld gegeven. Petrus' schoonmoeder lag met koorts op bed. In de heilige kroniek lezen wij dat Jezus naderbij kwam, en Hij 'vatte haar hand en richtte haar op. En de koorts verliet haar' (Marcus 1:31).

En dan de dochter van Jairus, een overste van de synagoge. Iedere ouder kan zich de gevoelens van Jairus voorstellen toen hij de Heer zocht en, toen hij Hem gevonden had, zich aan zijn voeten liet neervallen en smeekte: 'Mijn dochtertje ligt op haar uiterste; kom toch en leg haar de handen op, dan zal zij behouden worden en in leven blijven' (Marcus 5:23).

'Terwijl Hij nog sprak, kwam er iemand van de overste der synagoge met de boodschap: Uw dochter is gestorven, val de Meester niet meer lastig!

'Maar Jezus hoorde het en antwoordde hem: 'Wees niet bevreesd, geloof alleen, en zij zal behouden worden.' De ouders huilden. Anderen treurden. Jezus zei: 'Weent niet; zij is niet gestorven, maar zij slaapt.'

'Hij vatte haar hand en riep, zeggende: Kind, sta op!

'En haar geest keerde terug en zij stond dadelijk op' (Lucas 8:49-50, 52, 54-55). Weer had de Meester zijn hand uitgestrekt om de hand van een ander vast te pakken.

De apostelen sloegen acht op zijn voorbeeld. Hij leefde niet om gediend te worden, maar om te dienen; niet om te ontvangen, maar om te geven; niet om zijn eigen leven te redden, maar het voor anderen te offeren.

Als mensen de ster willen zien die een licht op hun pad kan zijn en hun bestemming kan beïnvloeden, moeten zij die niet in het veranderlijke uitspansel of in uiterlijke omstandigheden zoeken, maar ieder moet die in de diepte van zijn eigen hart zoeken, volgens het voorbeeld dat door de Meester is gegeven.

Denk even na over wat Petrus meemaakte bij de tempelpoort die de Schone werd genoemd. We voelen mee met de man die vanaf zijn geboorte verlamd was en die elke dag naar de tempelpoort werd gedragen om aan allen die er binnengingen een aalmoes te vragen. Het feit dat hij Petrus en Johannes om een aalmoes vroeg geeft aan dat hij geen verschil zag tussen hen en de vele anderen die hem die dag voorbijgelopen waren. En dan het majestueuze maar vriendelijke antwoord van Petrus: 'Zie naar ons!' In de kroniek staat dat de lamme zijn blik op hen gericht hield 'in de verwachting iets van hen te ontvangen' (Handelingen 3:4-5).

De bewogen woorden die Petrus toen sprak hebben oprechte gelovigen door de eeuwen heen, zelfs tot op de dag van vandaag, een hart onder de riem gestoken: 'Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb geef ik u: in de naam van Jezus Christus, de Nazoreeër: Wandel!' Vaak besluiten we het citaat hier en kijken we niet naar wat er in de volgende verzen gebeurt: 'En hij greep hem bij de rechterhand en richtte hem op. (...)

'En hij sprong op en stond en liep hen en weer en hij ging met hen de tempel binnen' (Handelingen 3:6-8).

De helpende hand was toegestoken. Een gebroken lichaam was genezen. Een kostbare ziel was tot God verheven.

De tijd gaat voorbij. Omstandigheden veranderen. Situaties wisselen. Maar ongewijzigd is het goddelijke gebod om de zwakken te ondersteunen, de handen die slap hangen op te heffen en de zwakke knieën te sterken. Aan ieder van ons de taak om geen twijfelaar maar een dader te zijn; niet iemand die leunt, maar die verheft. Maar de boom van onze zelfgenoegzaamheid heeft vele takken, en elk voorjaar bloeien er nieuwe knoppen open. Vaak leven we zij aan zij maar communiceren we niet van hart tot hart. Er zijn er binnen onze invloedssfeer die met uitgestrekte handen uitroep-

pen: 'Is er geen balsem in Gilead...?' Leder van ons moet antwoorden.

Edwin Markham heeft het zo gezegd:

Er is een bestemming die ons tot broeders maakt;

Niemand gaat alleen op zijn weg:

Om gehoor te geven aan de smeekbede van haar treurende vader nam Jezus het dode meisje bij de hand en zei: 'Meisje, sta op.' 'En haar geest keerde terug en zij stond dadelijk op.'

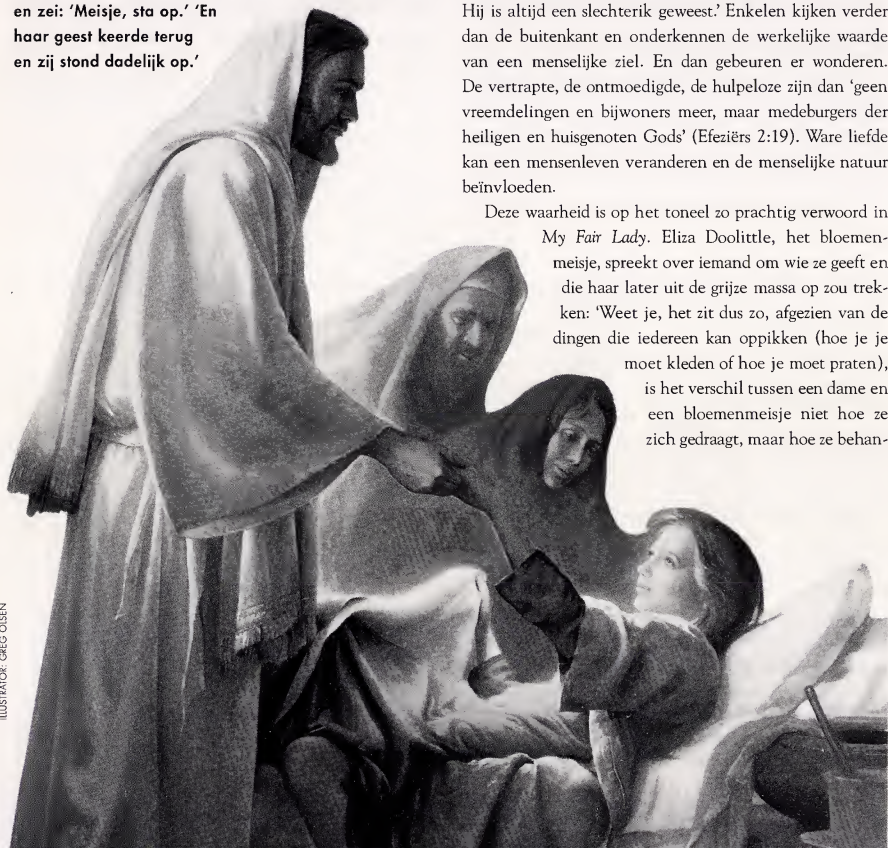
*Alles wat wij in het leven van anderen uitzenden
Komt in ons eigen leven terug.*

('A Creed', in *Masterpieces of Religious Verse*, bezorgd door J. D. Morrison, New York: Harper, 1948, blz. 464.)

'Wie niet liefheeft, blijft in de dood', heeft de apostel Johannes 1900 jaar geleden geschreven (1 Johannes 3:14).

Sommigen wijzen met een beschuldigende vinger naar de zondaar of de onfortuinlijke en zeggen honend: 'Hij is hier zelf de schuld van.' Anderen zeggen: 'O, hij verandert nooit. Hij is altijd een slechterik geweest.' Enkelen kijken verder dan de buitenkant en onderkennen de werkelijke waarde van een menselijke ziel. En dan gebeuren er wonderen. De vertrapte, de ontmoedigde, de hulpeloze zijn dan 'geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods' (Efeziërs 2:19). Ware liefde kan een mensenleven veranderen en de menselijke natuur beïnvloeden.

Deze waarheid is op het toneel zo prachtig verwoord in *My Fair Lady*. Eliza Doolittle, het bloemenmeisje, spreekt over iemand om wie ze geeft en die haar later uit de grijze massa op zou trekken: 'Weet je, het zit dus zo, afgezien van de dingen die iedereen kan oppikken (hoe je je moet kleden of hoe je moet praten), is het verschil tussen een dame en een bloemenmeisje niet hoe ze zich gedraagt, maar hoe ze behan-

deld wordt. Voor professor Higgins zal ik altijd een bloemenmeisje blijven, omdat hij me als een bloemenmeisje behandelt en dat altijd zal blijven doen; maar ik weet dat ik voor jou altijd een dame zal zijn, omdat je me altijd als een dame behandelt en dat ook altijd zult blijven doen' (zie *My Fair Lady*, aangepast overgenomen uit George Bernard Shaw, *Pygmalion*).

Eliza Doolittle spreekt hier een fundamentele waarheid uit: als we mensen behandelen zoals ze zijn, blijven ze zoals ze zijn. Als we ze behandelen alsof ze waren wat ze kunnen zijn, worden ze misschien wat ze kunnen zijn.

In werkelijkheid was het de Verlosser die dit beginsel het beste heeft onderwezen. Jezus veranderde mensen. Hij veranderde hun gewoonten, mening en ambities. Hij veranderde hun driften, buien en karakter. Hij veranderde hun hart. Hij verhief! Hij had lief! Hij vergaf! Hij verlostte! Hebben wij het verlangen om te volgen?

Gevangenisbewaarder Kenyon J. Scudder heeft het volgende verteld:

Een vriend van hem zat eens in de trein naast een jongeman die duidelijk te meergeslagen was. Uiteindelijk gaf de man te kennen dat hij voor een misdaad gevangen had gezeten maar nu weer vrij was; hij was op weg naar huis. Met zijn veroordeling had hij zijn familie te schande gezet, en ze hadden hem niet opgezocht en hadden nauwelijks geschreven. Maar hij hoopte dat dat was omdat ze te arm waren om te kunnen reizen en te weinig opleiding hadden gehad om te kunnen schrijven. Ondanks de bewijzen hoopte hij dat zij hem vergeven hadden.

Maar om het ze wat gemakkelijker te maken had hij ze geschreven hem een teken te geven als de trein langs hun boerderijtje aan de rand van de stad kwam. Als zijn familie hem had vergeven, moesten ze een wit lint hangen in de grote appelboom die bij de spoorbaan stond. Als ze niet wilden dat hij terugkwam, moesten ze niks doen; dan zou hij niet uitstappen en verder reizen naar het westen.

Toen de trein in de buurt van zijn dorp kwam, werd de spanning zo groot dat hij niet uit het raam durfde te kijken. Hij zei: 'Over vijf minuten komen we bij de grote bocht die

Op weg naar huis van de gevangenis hoopte een jongeman dat zijn familie een wit lint aan een boom had gebonden als teken van hun vergiffenis.

de vallei in leidt; dan ben ik bijna thuis, en de machinist zal de locomotief laten fluiten. Wilt u kijken of u wat in de appelboom ziet als we er voorbijkomen?' Zijn reisgenoot zei dat hij dat zou doen en ze wisselden van plaats. De minuten leken wel uren, maar daar was het schrille gefluit van de locomotief. De jongeman vroeg: 'Ziet u de boom? Zit er een wit lint in?'

Het antwoord: 'Ik zie de boom. Ik zie niet één wit lint, maar een heleboel. Er zit een wit lint aan elke tak. Jongen, d'r is iemand hier die heel veel van je houdt.'

Op dat moment was alle verbittering die een leven had vergald, weg. 'Het was alsof ik getuige van een wonder was', zei de ander. En inderdaad, hij was getuige geweest van een wonder. Ook wij kunnen getuige zijn van een soortgelijk wonder als wij, net als de Heiland, met hand en hart onze naaste verheffen en liefhebben en zo hun leven nieuwe inhoud geven. □

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. De Heer heeft tegen de profeet Joseph Smith gezegd: 'Ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen, en sterk de zwakke knieën' (Leer en Verbonden 81:5).
2. Ware liefde kan een mensenleven veranderen en de menselijke natuur beïnvloeden.
3. Jezus veranderde de gewoonten en mening en ambities van mensen, hun driften, buien en karakter en hun hart.
4. De raad van de Heer aan ons is te doen zoals Hij zijn hele bediening heeft gedaan.

IK ZAL JOCEYN

Brian M. Waite

Toen ik in de Filippijnen op zending was, maakte ik kennis met Maria Jocelyn Castillo, of 'Jocey' zoals ze genoemd werd.

We gaven Jocey en haar neef Nestor de eerste les. De Geest was sterk voelbaar, en Jocey zei dat ze het Boek van Mormon zou lezen.

Bij ons volgende bezoek troffen we een opgetogen Jocey en Nestor aan en daarnaast nog vijf andere geïnteresseerden. Bij een ander bezoek gaven we Joceys zuster Julie en enkele andere neven en nichten die in de buurt woonden ook de eerste les.

Die lessen verliepen geweldig. Jocey las alle opgegeven teksten en begon uit zichzelf in het Boek van Mormon te lezen. Ze gaf al gauw te kennen dat ze zich wilde laten dopen. Maar toen haar doopdatum naderde, begon ik me zorgen te maken. Ik begreep ook waarom. Jocey had maar één been en liep met een kruk. Ook droeg ze een zakdoek op haar hoofd. Bij ons derde bezoek kregen we te horen dat Jocey kanker had en dat drie jaar daarvoor haar been was afgezet. Dit had de ziekte slechts vertraagd. Ze kreeg pijnlijke chemotherapie, en toen haar haar begon uit te vallen, droeg ze een zakdoek op haar hoofd.

Aarzelend nodigden we Jocey uit naar de kerk te komen. Ik zeg 'aarzelend' omdat Jocey zo'n drie kilometer van de kerk woonde, aan de voet van de grootste heuvel in de omgeving. Ze had maar één been en weinig geld voor vervoer; ik verwachtte niet echt dat ze zou komen.

De zondag kwam, de dienst begon en na twintig minuten zag ik Jocey en haar neef door het hek komen. Bij elke stap vertrok Joceys gezicht van de pijn. Toen ze me zag, glimlachte ze. Ik keek de andere kant op zodat ze niet de tranen in m'n ogen zou zien. Ik moest denken aan de keren dat ik niet naar de kerk was gegaan omdat ik hoofdpijn had of omdat ik te moe was. Ik besefte dat zij een offer bracht om naar de kerk te komen.

Jocey sloeg nooit een zondag over. Ik zag dat ze erg onder haar ziekte te lijden had, ze hoestte veel en probeerde de pijn te verbergen. Toen de dag van haar doop aanbrak, zei ze me dat ze nog niet klaar was. Ze wilde gedoopt worden, maar ze dacht dat ze zich erg opgelaten zou voelen als ze haar zakdoek afdeed terwijl iedereen keek. Ik deed een schietgebedje en wist haar gerust te stellen. Ze pakte haar pakketje met kleren en een handdoek, glimlachte en bedankte me.

Nooit heb ik de Geest sterker gevoeld dan bij haar doop. Jocey huilde, en de andere aanwezigen ook.

En daar liet Jocey het niet bij. Ze hielp de rest van haar familie, haar burens en vrienden bij hun bekering. Uiteindelijk werd ook haar moeder lid van de kerk.

Maar Joceys kanker zette snel door, en ze ging naar het volgende leven. Het was erg moeilijk voor mij haar te zien sterven nu we zo'n hechte band hadden gekregen. Uiteindelijk besefte ik hoezeer ik gezegend was dat ik de kans had gekregen deze jonge vrouw te helpen dichter tot de Heiland te komen.

Op de dag van haar begrafenis hielpen de leden van haar wijk met de dienst en toonden de liefde waar koning Benjamin over heeft gesproken. Toen ze de kist in het graf lieten zakken, viel Joceys moeder flauw en ongeveer dertig seconden was ze buiten bewustzijn. Toen ze weer bijkwam, keek ze op en zei drie keer zachtjes: '*Alam ko kung nasaan na siya*' wat in het Tagalog betekent: 'Ik weet nu waar ze is.' Een kalm liep ze weg.

Jocey leerde me hoe belangrijk de kerk is en hoeveel licht het evangelie kan brengen in ons leven en dat van onze familie en vrienden. Ik zal Jocey nooit vergeten. □

**Bijna haar hele leven was een steile weg omhoog.
Naar de kerk gaan was al niet anders.**

OOIT VERGETEN

EVANGELIEGOLVEN IN ARGENTINIË

Larry A. Hiller

FOTOGRAAF: LARRY A. HILLER

Dit is geen geschiedenisles. Maar soms moet je een beetje van het verleden weten om het heden te kunnen waarderen.

Een voorbeeld. Op kerstochtend van 1925 liepen drie mannen naar de rivieroever in een park in Buenos Aires (Argentinië). De meeste mensen in de stad sliepen waar-

schijnlijk nog vanwege de feestdag. Maar deze mannen hadden hun gezin achtergelaten en 21 dagen op een stoomschip doorgebracht om daar te komen. Ouderling Melvin J. Ballard, lid van het Quorum der Twaalf, was door president Heber J. Grant uitgezonden om heel Zuid-Amerika toe te wijden aan de verkondiging van het evangelie.

Terwijl de rest van de stad nog sliep, betrad ouderling Ballard, samen met ouderling Rulon S. Wells en ouderling Rey L. Pratt, een wilgenbos. Ze zongen lofzangen en lazen voor uit het Boek van Mormon. Toen sprak ouderling Ballard een gebed uit en gebruikte zijn apostolische gezag om 'de deur te ontsluiten en te openen voor de verkondiging van het evangelie in al deze Zuidamerikaanse landen.' Sinds die tijd hebben, net als bij een steen die in een vijver gegooid wordt, de golven van de evangelieboodschap zich over dat werelddeel verspreid.

Sinds ouderling Ballards bezoek aan Buenos Aires is het ledental van de kerk in Zuid-Amerika gegroeid van minder dan twaalf tot meer dan een miljoen. Jaarlijks komen er tienduizenden leden bij. Er is een groeiend aantal HLD-kerkgebouwen, en inmiddels zijn er tempels over de landen verspreid.

De diploma-uitreiking wordt voorafgegaan door een vroege getuigenisdienst (rechts), en eindigt met een formele ceremonie 's avonds (uiterst rechts). Een van de pleziertjes die men die dag samen heeft, is het plukken van moerbeien (onder). Cursisten die tevens scouts zijn (midden rechts) zamen kleding in voor de slachtoffers van een overstroming.

IN HET MIDDEN

Als je een steentje in een vijver gooit, verdwijnen de rimpelingen al gauw, het eerst in het midden. Maar als je wat tijd doorbrengt met de HLD-jonge-

ren in Argentinië, dan besef je dat hier, waar het allemaal begonnen is, de evangeliegolven nog steeds hoger worden. En het seminarie draagt daar veel toe bij.

Daarom is de diploma-uitreiking van het seminarie in Buenos Aires geen gewoon weekend. Toen ouderling

Ballard bijna zeventig jaar geleden zijn krachtige gebed uitsprak in dat wilgenbos, vroeg hij de Heer om 'in genade (...) te denken aan de jeugd van de kerk die de verantwoordelijkheid van de toekomst moet dragen, dat zij zich rein mag houden (...) en haar heerlijke bestemming bereiken.' Voor de HLD-jongeren in Argentinië is het seminarie een van de meest directe manieren geweest waarop de Heer dat gebed verhoord heeft.

Met de woorden van Eduardo LaTourrette: 'Het seminarie is een bron van kracht.' Debra Álvarez voegt daar simpelweg aan toe: 'Ik heb mijn getuigenis in het seminarie gekregen.' Dat gevoel wordt beaamd door de andere seminarie-cursisten waarmee je in Buenos Aires praat. Daarom is de diploma-uitreiking van het seminarie zo'n belangrijke gebeurtenis dit weekend.

PARQUE 3. DE FEBRERO

Voor sommige cursisten beginnen de activiteiten van het weekend met een vroege getuigenisdienst. En waar kun je die beter houden dan in het Parque 3. de Febrero, waar ouderling Ballard hun land heeft toegewijd.

Het park is om zes uur 's ochtends rustig. De palmbomen zijn nog stille, donkere silhouetten tegen de zachtroze zonsopgang. Slaperige vogelroepen vermengen zich met de stemmen van slaperige cursisten die bijeenkomen op een open plek, een gebed uitspreken en aan bekend klinkende getuigenissen beginnen: 'Ik weet dat de kerk waar is.' 'Ik weet dat Joseph Smith een profeet was.' Na de dienst wandelen we door het park met Virginia, Esteban, Carolina en de anderen. Ze hangen de clown uit voor de camera. Ze drommen om een moerbeiboom, plukken de paarse vruchten en bevelken hun handen en gezichten. Het is duidelijk dat ze elkaar graag

mogen en veel tijd samen doorbrengen. Zoals María José Menjoulou later opmerkt: 'Het is makkelijker om het goede te doen wanneer je omringd bent met mensen die dezelfde doelen hebben en ernaar streven hetzelfde te bereiken als jij.'

Ze brengen zoveel mogelijk tijd samen door met basketballen of voetballen, bowlen, of pizza en ijs eten. En dansen. Ze dansen graag. In feite zouden ze deze zaterdagavond aan het dansen zijn als de diploma-uitreiking van het seminarie er niet was.

GROTE GEBEURTENIS

Dit is meer dan een ceremonie: het is een grote gebeurtenis. Het gebouw is versierd met banieren, en is vol cursisten en hun familieleden. Terwijl een stortregen buiten de straten met water tot aan de knieën vult, staat er een groep moeders in de keuken schalen te vullen met voedsel dat aan het eind van de avond genuttigd zal worden. De heerlijke geur van *empanadas*, kruidige vleespasteitjes, begint het gebouw te vullen.

En de ceremonie zelf? Die is meer dan alleen naar voren lopen, je naam laten aankondigen, en je diploma in ontvangst nemen. Er bestaat een oprechte genegenheid tussen de cursisten, hun leerkrachten en hun leiders. De handdrukken duren voort. Er wordt zachtjes gesproken. Het maakt de avond langer, maar zelfs met al dat lekkere voedsel dat op hen wacht, lijkt niemand dat erg te vinden. De diploma-uitreiking is hier een grote gebeurtenis. En zo hoort het ook.

ZONDAGOCHTEND

De volgende ochtend is de zondagse zonsopgang warm en helder, met een hemel vol witte wattenwolken. Buenos

Aires is een prachtige stad vol brede, met bomen begrensde boulevards. Later op de ochtend vullen de stoepen en parken zich met mensen die er op uit zijn gegaan om een wandelingetje te maken. Nu zijn de HLD-kerkgebouwen zo'n beetje de drukste plekken. Neem nou het gebouw in de voorstad Belgrano. Daar kom je jonge mensen tegen zoals Federico Casco. Zijn vader ging voor zaken naar de

Verenigde Staten, en Federico had de kans om mee te gaan en naar Disneyland te gaan. Maar in plaats daarvan bleef hij thuis om ervoor te zorgen dat hij de vier jaar honderd procent aanwezigheid bij het seminarie niet brak. Nu hij klaar is met het seminarie, zegt hij: 'Het seminarie was een licht in mijn leven. Het heeft me geholpen een sterker getuigenis

Seminariecuristen in Argentinië ondervinden dat hun geestelijke erfdeel versterkt wordt naarmate de leerkrachten hen helpen om een getuigenis van het evangelie te ontwikkelen. Het seminarie biedt een toevluchtsoord waar men aan de wereld kan ontkomen, en het draagt bij tot de ontwikkeling van blijvende vriendschappen door een verscheidenheid aan activiteiten – inclusief samen ijs eten.

FOTO: FIG INTERNACIONAL

te krijgen en heeft me geholpen bij mijn beslissing om op zending te gaan.’

Op zending gaan is niet makkelijk voor Argentijnse jongeren. Na jaren van grote werkloosheid en extreem hoge inflatie begint de economie nog maar net weer te verbeteren. Er zijn weinig baantjes voor jongeren onder de achttien, waardoor sparen erg moeilijk is. Maar zonder

een part-time baantje hebben vrienden meer tijd voor elkaar en hun taken in de kerk.

ZONDAGAVOND

Mauro Berta is eerste raadgever in de zondagsschool van zijn wijk, en assistent van de bisschop in het priestersquorum. Florencia Gómez is JV-secretaresse en geeft in het jeugdwerk de sterretjes les. En Guillermo Pitblado is zondagsschoolpresident. Op zondagavond vind je hen in het kerkgebouw in Pacheco met andere vrienden uit hun ring. Het zijn niet alleen maar pasgedoopte leden die zich aan het seminarie vastklampen om meer te weten te komen over hun nieuwe geloof. Velen van hen zijn in hun familie de tweede of derde generatie heiligen der laatste dagen. Ze hebben thuis evangelieles gekregen. Maar Diego Griffith zegt: ‘Alles wat ik de veertien jaar dat ik lid was van de kerk niet geleerd had, heb ik in vier jaar seminarie geleerd. Daar raakte ik beter op de hoogte van de Schriften en de beloften van de Heer.’

Bovendien, zoals Debora Walker opmerkt, wanneer je tiener bent, lijken er meer verleidingen om je heen te zijn, en zonder het seminarie ‘zou het veel moeilijker zijn om die verleidingen te weerstaan’.

Misschien vat Juan José Zopetti het nog wel het beste samen: ‘Door het seminarie kan ik mijn getuigenis van Jezus Christus vergroten, van zijn liefde en van zijn zending.’

Die herstelde kennis van Jezus Christus – van zijn zending en zijn geboden – dat is het evangelie. Dat is wat ouderling Ballard bijna zeventig jaar geleden als golven over een heel werelddeel heeft gezonden. En hier, waar het begonnen is, zorgen de HLD-jongeren van Argentinië ervoor dat de evangeliegolf verder rolt. □

OUDERS, GEEF HET NOOIT OP

Ouderling F. Melvin Hammond

van de Zeventig

Na een kerkdienst werd ik aangesproken door een vader wiens enige zoon eens een veelbelovende, gehoorzame jongen was, maar nu in zijn jonge volwassenheid door de invloed van vrienden tot opstandigheid en zonde was vervallen.

Teder vertelde de vader over de jeugd van zijn zoon; de jongen was altijd rustig en gelukkig geweest en had op de boerderij hard gewerkt. Het was altijd de bedoeling van de jongen geweest om het priesterschap te eren en op zending te gaan. Hij had daarvoor trouw gespaard. Maar al het geld was nu weg, net als zijn goede voornemens – weggespoeld in een stroom van drugs, alcohol en onzedelijkheid.

De goedwillende moeder en vader hadden al het mogelijke gedaan om hun onhandelbare zoon te helpen: liefhebben, onderwijzen, overreden, bidden, hulp van priesterschapsleiders vragen. Maar de opstandige zoon weigerde te luisteren of gehoorzamen. 'Het is m'n eigen leven!' wierp hij hun toe. 'Ik doe wat ik zelf wil. Ik doe er niemand anders kwaad mee.' Zijn antwoord doet denken aan de dwaze houding van sommige kinderen van Adam en Eva, onze eerste ouders, die nauwgezet hun kinderen de beginselen van het

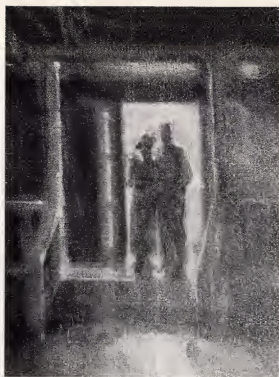
evangelie leerden, 'en zij maakten hun zonen en dochters alles bekend.

'En Satan kwam onder hen, zeggende: Ik ben ook een zoon Gods. En hij gebood hun, zeggende: Geloof het niet. En zij geloofden het niet; en zij hadden Satan liever dan God' (Mozes 5:12-13).

Deze radeloze, wanhopige vader vertelde hoe hij eens een beboste heuvel had beklommen en daar had neergelield om zijn gekweld hart uit te storten voor zijn Hemelse Vader om te vragen waarom zijn zoon niet kon zien hoeveel schade hij zichzelf en anderen berokkende. 'Ziet hij dan niet hoeveel verdriet hij zijn moeder aandoet en hoeveel pijn wij hierdoor lijden?' had hij gevraagd. 'Hemelse Vader, alstublieft, help onze dierbare zoon nu hij dat zo hard nodig heeft.'

'Wat kunnen we doen?' vroeg deze vader mij terwijl de tranen langs zijn wangen liepen. 'Is hij al te ver heen om nog terug te komen? Is er hoop voor hem?'

Ik moest denken aan de woorden van een engel tot een andere opstandige zoon, Alma de jongere: 'Zie, de Here heeft de gebeden [gehoord] (...) van zijn dienstknecht

Alma, die uw vader is; want hij heeft met veel geloof voor u gebeden, dat gij tot een kennis der waarheid zoudt mogen worden gebracht' (Mosiah 27:14). Ik verzekerde de bedroefde vader dat ook zijn gebeden beslist werden gehoord, en dat als hij alles had gedaan wat hij kon, hij sommige dingen in de handen van een liefdevolle Hemelse Vader moest laten. Ik zei hem dat voor de getrouwen zeker alles mogelijk is en dat hij moest blijven hopen en nooit opgeven.

We spraken over een andere vader – diezelfde Alma die de confrontatie met de engel had gehad – die gebukt ging onder de zonden van een van zijn zoons. Alma moest het feit onder ogen zien dat zijn zoon Corianton zijn zending de rug had toegekeerd om 'naar de hoer Isabella' te gaan (Alma 39:3). Door deze misstap weigerden de Zoramieten het evangelie te aanvaarden, 'want toen zij uw gedrag zagen, wilden zij niet in mijn woorden geloven' (Alma 39:11).

Uit deze situatie kwam een van de grootste leermomenten tussen vader en zoon voort die ooit zijn vastgelegd. Alma haalde de eerste beginselen van bekering aan. Hij spoorde Corianton aan zijn zonde te erkennen: 'Erken uw fouten en het kwaad, dat gij hebt gedaan' (Alma 39:13). Hij onderwees zijn zoon dat goddeloosheid nimmer geluk brengt (Alma 41:10) en dat de dingen waar we ons in de sterfelijkheid mee inlaten onvermijdelijk een deel van ons karakter zullen vormen in de opstanding (zie Alma 41:13–15). Alma onderwees dat vanwege de gerechtigheid, de wet of straf oplegt (Alma 42:22), tenzij barmhartigheid de boetvaardige eist (Alma 42:23) door de grote verzoening van de Heiland, Jezus Christus. De profeet spoorde zijn zoon aan om de genade van God indachtig te zijn en zich erdoor tot in het stof te laten vernederen (Alma 42:30).

Het Boek van Mormon lijkt aan te geven dat Alma's eiginzinnige zoon de liefdevolle raad van zijn vader opvolgde, zich bekeerde en weer het zendingsveld inging (zie Alma 42:31; 43:1–2; 49:30). Elke ouder en elk kind in de kerk zouden uit dit inspirerende verhaal uit de Schriften grote hoop en een leerstellig advies moeten putten.

Het is belangrijk te bedenken dat dergelijke resultaten niet alleen vroeger bereikt werden, en ook niet alleen bij kinderen van profeten. In mijn gesprek met de vader die mij benaderd had, vertelde ik over een jongen die ik kende die in zijn eigen afgrond gegleden was en er door bekering

weer was uitgekomen.

Omdat zijn ouders zich veel uitzegden, konden ze deze jongen aan de universiteit laten studeren. Hij vertrok met weinig ambitie of verlangen om te slagen, en vond het belangrijker 'om lol te maken'. Kort na aanvang van het studiejaar raakte hij betrokken bij een kruimeldiefstal, 'gewoon omdat het spannend was', zei hij later. Hij werd gepakt en voorwaardelijk veroordeeld. Maar toen zijn vertier de beperkte middelen die zijn ouders hadden verschaft had uitgeput, probeerde hij wanhopig een groot bedrag te stelen; weer werd hij gepakt. Dit keer ging hij de gevangenis in.

Zijn bisschop, die wist dat ik in de buurt van de gevangenis zou komen, vroeg me de jongeman te bezoeken. Ik ging samen met een lid van de hoge raad. Het grote hek zwaaid achter ons dicht, we werden zorgvuldig door een bewaker gefouilleerd en werden toen naar een klein betonnen gebouw gebracht waar bezoekers de gevangenen mochten spreken.

Ik had me een gehard crimineel voorgesteld – gemeen, nors, gevaarlijk, iemand om bang voor te zijn. Maar de deur ging open en een van de knapste jongemannen die ik ooit had gezien stapte het vertrek binnen – verzorgd, geschoren, haar netjes gekamd. Hij glimlachte toen hij me herkende en gaf me een hand. 'President, wat doet u hier? Waarschijnlijk heeft u mij niet eerder gezien, maar ik heb u eens op een ringconferentie horen spreken', legde hij uit. Toen vroeg hij met gemeende belangstelling: 'Hoe gaat het bij mij thuis?'

Toen ik hem genust had gesteld over zijn ouders, spraken we over hem: wanneer hij zou vrijkomen en hoe hij werd behandeld. Hij leek ondanks de sombere omgeving optimistisch en opgewekt. In ons gesprek vroeg ik of hij werkelijk alles had gedaan waarvan hij werd beschuldigd. Zijn ant-

woord was direct: 'Ja, en nog meer. Dit is echt mijn verdiende loon.' Met een gebaar naar het vrijheidsbepenkende vertrek en de omgeving zei hij: 'Ik ben bijna alles kwijt: mijn zelfrespect, mijn vrienden, het vertrouwen van mijn familie – bijna alles.' Zijn kin trilde, en zijn gezicht betrok. Hij barstte in snikken uit. Zijn hele lichaam schudde en ik nam hem in mijn armen zoals ik dat bij m'n eigen zoon zou doen.

Toen hij weer wat bedaarde, spraken we verder. Het bleek een magnifiek moment te zijn om hem te onderwijzen; hij was nederig en ontvankelijk. We spraken over geloof, bekering en de goddelijke zending van onze Heiland, Jezus Christus. Ik herinnerde de jongeman eraan dat Christus zijn eigen zuivere leven als heilig offer had gebracht om te betalen voor de zonden van hen die zich bekeren en gehoorzamen. In die momenten samen werden we door de Geest geraakt. Mijn jonge vriend was berouwwol, vervuld van hoop, en hij had meer begrip gekregen van de liefde van God.

De ochtend dat hij uit de gevangenis werd vrijgelaten, omhelsden een liefdevolle vader en moeder hun zoon en verwelkomden hem in een nieuw leven. Ze kwamen bij ons thuis. De zoon was zich aan het bekeren en wilde graag opnieuw beginnen. Hij zei hoeveel Hij van de Heiland hield en dat hij dankbaar was voor de kans die hij had gekregen om met behulp van de kerk vooruitgang te maken. Ik verzekerde hem van mijn respect, mijn vertrouwen en mijn genegenheid voor hem.

In de loop van enkele jaren kreeg ik af en toe een telefoontje en werd ik op de hoogte gehouden van zijn vooruitgang. Het ging goed met hem; er waren nog steeds problemen en obstakels die overwonnen moesten worden, maar zijn vooruitgang was gestaag. Het telefoontje dat mij het meeste raakte was dat waarin hij zei dat hij met een jonge vrouw naar het huis des Heren zou gaan om te trouwen. Hij was weer helemaal terug, van zonde en wanhoop tot rechtvaardigheid en vreugde. De Geest van de Heer had hem naar de levende wateren gevoerd, en hij had met diepe teugen gedronken.

Toen de vader, die in groot verdriet bij mij was gekomen, had aangehoord hoe deze jongeman was veranderd, ging hij terug naar huis met hernieuwde hoop dat zijn zoon eens door de Geest aangezet zou worden om zich te bekeren en terug te komen tot de vrede, het geluk en de geborgenheid

die alleen in het evangelie van Jezus Christus te vinden zijn. Met dankbaarheid zei de man vast te geloven in de liefdevolle, genadige Hemelse Vader bij wie alles mogelijk is.

De voorbeelden die hier zijn gegeven, weerspiegelen misschien de zielekreet van duizenden die te lijden hebben onder het kwalijke gedrag van dierbaren. Velen van hen die treuren, hebben geen hoop meer; in wanhoop hebben zij het opgegeven.

Er is beslist geen garantie dat alle mensen het plan van geluk van de Heer zullen vastpakken, maar we mogen iemand die zich moet veranderen nooit laten vallen. Er is altijd ruimte voor hoop.

Het is absoluut noodzakelijk dat de mensen de verlossende beginselen van het evangelie aanvaarden, willen zij zuiver en rein de tegenwoordigheid van de Heer kunnen betreden. De katalysator die hen ertoe aanzet deze beginselen te aanvaarden is altijd de liefde: onvoorwaardelijk, ongeveinsd, tot in het merg gevoeld door de gever en de ontvanger. Het is de soort liefde die niet blijkt uit wat mensen zeggen, maar uit wat ze doen. Deze soort liefde heeft de kracht om het hardste hart te laten smelten, om in de laagst gezonken zondaar een verandering teweeg te brengen, om mannen en vrouwen in nederige aanbidding op hun knieën te brengen.

Daarom mogen ouders die huilen om hun ongehoorzame kinderen altijd hoop koesteren. Het is voor hen mogelijk om deze diepe, nimmer aflatende liefde aan de onhandelbaren aan te bieden. En als alles is gedaan en gezegd, kunnen zij in geloof vertrouwen op 'Hem, Die machtig is om te behouden' (2 Nephi 31:19), die genoeg van hun kinderen heeft gehouden dat Hij zijn eigen leven heeft geofferd om hen te verlossen. □

LaRayne Miller

Ben je wel eens naar een kerkvergadering geweest die te laat begint, die eindeloos lijkt te duren en waar niets wordt bereikt? Hier volgen enkele suggesties voor een goede werkvergadering.

DE VOORBEREIDING VAN DE VERGADERING

Weet wat je wilt bereiken. Zorg dat je precies weet wat je plant, en waarom. Als je echt niets hebt om over te praten, houd die vergadering dan niet alleen maar omdat ze op de agenda stond.

Breng iedereen van tevoren op de hoogte – minstens een week van te voren. En geef opdrachten vóór de vergadering. Vraag iedereen om ideeën aan te dragen. Op die manier zal je, wanneer je vergadert, al een paar stappen verder zijn.

Als een comitélid geen taak heeft bij de activiteit die je plant, sta er dan niet op dat die persoon aanwezig is. Maar bedenk dat zelfs zij die er niet direct mee te maken hebben, nog altijd met goede voorstellen kunnen komen.

Kies met zorg de plaats waar wordt vergaderd. Zorg ervoor dat ze

centraal gelegen is, en dat je er niet wordt afgeleid door de televisie, telefoongesprekken, muziek, veel mensen of broertjes en zusjes. Zorg ervoor dat het er voldoende informeel is, zodat de mensen zich op hun gemak kunnen voelen, maar toch officieel genoeg, zodat ze niet vergeten waarom ze er zijn.

TIJDENS DE VERGADERING

Zorg dat je een agenda hebt. Maak een lijst met agendapunten en geef iedereen die de vergadering bijwoont daar een exemplaar van. Houd je dan aan de agenda!

Begin op tijd. Dat geeft blijk van respect voor degenen die je bij elkaar hebt laten komen – en betekent ook dat je echt wat wilt bereiken.

Begin met een gebed. Aangezien het een vergadering is die met de kerk te maken heeft, is het van groot belang om de invloed van te Heer te vragen.

Ga in een kring zitten, als dat mogelijk is. Zo kan iedereen elkaar zien en horen wat er wordt gezegd. Ga als leider naast de comitéleden zitten, in plaats van voor hen of in het midden te gaan staan.

Let op dat iemand aantekeningen maakt. In die aantekeningen hoeft niet alles te staan wat er in de vergadering besproken is, maar je wilt wel een verslag hebben van de ideeën, verslagen en opdrachten die besproken zijn.

Begin elk agendapunt door iedereen in het kort ideeën te laten spuien. Trek een bepaalde tijd uit om de mensen alle ideeën te laten noemen die bij hen opkomen. Het is belangrijk dat op niemands ideeën negatief wordt gereageerd. Ideeën die ogenschijnlijk niets met elkaar te maken hebben, zijn prachtig – je kunt ze naderhand uitwerken. Zorg ervoor dat je alle ideeën opschrijft.

Evalueer je ideeën. Wanneer de tijd om ideeën aan te dragen voorbij is, kijk dan of ze je kunnen helpen je doel te bereiken, of ze binnen je begroting passen, en of je de middelen hebt om ze

uit te voeren. Kies dan de ideeën waar je het meest aan hebt.

Maak een algemeen plan. Leg alle bijzonderheden vast over waar, wat, wanneer, hoe en wie. Deel opdrachten uit met de datum waarop ze moeten zijn uitgevoerd. Zorg ervoor dat overall aan is gedacht, dat alles is gepland en dat er voldoende vrijwilligers zijn.

Delegeer. Als je de leiding hebt, probeer dan niet alles zelf te doen. Iedereen die er mee te maken heeft, zal enthousiaster over het project zijn als hij of zij er actief aan deelneemt.

Geef een beknopt overzicht. Neem de plannen die zijn gemaakt nog eens door en zorg ervoor dat iedereen begrijpt wat zijn of haar taak is, welk doel moet worden bereikt en wat allemaal besproken is.

Indig op tijd. Dat is net zo belangrijk als op tijd beginnen.

Na de vergadering moet je iedereen blijven aanmoedigen. Vraag de leden van het comité of je ze op de een of andere manier met hun opdrachten kunt helpen. En laat ze het op hun eigen manier doen. Als de klus maar geklaard wordt – dan maakt het niet altijd uit of het precies op de manier is gebeurd die jij zou hebben gekozen.

TIPS VOOR DE AANWEZIGEN

- Wees op tijd en let goed op.
- Kom goed voorbereid naar de vergadering, met ideeën, informatie en voorstellen.
- Bied royaal je eigen ideeën aan.
- Concentreer je in het gesprek op het project.
- Voer de opdrachten uit die nodig zijn.
- Wees enthousiast en werk goed mee.

LAAT DE SHOW MAAR BEGINNEN!

Voor de cursisten van het instituut in Manila (Filipijnen) was het niet voldoende om alleen maar meer over het evangelie te weten te komen – ze wilden er ook anderen over vertellen. Dus zetten ze een musical in elkaar waarin over de Schriften en over opvoeding werd verteld, met als doel de ouders en de jeugd te helpen de beginselen van het evangelie in hun leven toe te passen.

De leerlingen besteedden al hun vrije tijd aan de repetities en de voorstellingen. Maar ze zeiden dat het de moeite waard was om de reactie van

het publiek te zien – sommigen waren tot tranen toe bewogen. De groep maakte met haar show een tournee door Metro Manila en de omliggende

provincies. 'Al onze inspanningen zijn beloond door de prachtige gevoelens die we hebben ervaren', zei een van de deelnemers.

HET EVANGELIE UITDRAGEN IN YAP

Deo G. DeLeon

Yap ligt op 856 kilometer ten zuidoosten van Guam. Het beslaat een gebied van 101 vierkante kilometer en heeft een totale bevolking van bijna 9.350 personen. De kerk groeit er snel, en de HLD-jeugd heeft er een goede naam omdat ze niet rookt, niet drinkt, geen drugs gebruikt of pinangnoten kauwt. De pinangnoot is een drug die vlekken op je tanden maakt en je lichaam schaadt. De HLD-jeugd staat er ook om bekend dat ze het strikte kastensysteem van het eiland doorbreekt. Iedereen in de kerk wordt er behandeld als een kind van God, ongeacht de status van het gezin.

Onlangs kwamen de jongemannen en jongevrouwen van het District Yap (Zendingsgebied Guam [Micronesië]) bij elkaar voor een 'eëndagszending' onder de leiding van de zendings- en de districts-presidenten.

Ze begonnen de dag door uit het hoofd 1 Nephi 3:7 ('Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen...') op te zeggen. Daarna zongen ze 'Uitgekozen Hem altijd te dienen', werden in groepjes van twee verdeeld en werden getraind. Twee aan twee gingen ze op pad om het evangelie te verkondigen,

met voldoende exemplaren van het Boek van Mormon onder de arm.

Het zat niet allemaal mee – het regende de hele dag, en sommige mensen die ze ontmoet-

ten, waren onvriendelijk of bedreigden hen. Maar niets hield ze tegen.

Het resultaat van deze actie was dat er 49 exemplaren van het Boek van Mormon op dat kleine eiland werden uitgedeeld. En de jeugd bracht heel wat verwijzingen mee voor de voltijdzendingen. Als resultaat van deze verwijzingen zijn reeds enkele bekeerlingen gedoopt.

De dag eindigde met een getuigenisdienst. 'Mijn collega en ik hebben onze Hemelse Vader om de Geest gebeden,' zei Rebecca K. Buchun, 'en met zijn hulp waren we in staat om twee exemplaren van het Boek van Mormon weg te geven. Het was een geweldige ervaring. Hopelijk kan ik het op een dag nog eens overdoen als voltijdzending.'

'Dit was de gelukkigste dag van mijn leven, omdat mijn collega en ik tien exemplaren van het Boek van Mormon hebben weggegeven,' zei Ambrose Tuwun. 'Ik weet nu hoe de zendingen zich voelen wanneer ze op pad gaan om het werk van de Heer te doen.' □

DE KRACHT VAN EEN GETUIGENIS

Hilary Hunt

De eerste jaren op de middelbare school was ik er een beetje verlegen mee dat ik lid van de kerk was, omdat mijn godsdienst zo verschilde van die van mijn vrienden. Ik deed dan ook niet veel moeite om anderen over mijn geloof te vertellen.

Maar één of twee keer voelde ik me zo dapper, dat ik een vriendin uitnodigde om mee te gaan naar de kerk. Elke keer paste ik vooral goed op dat het geen vastenzondag was. *Als ik haar de eerste keer meeneem naar een getui-*

genisdienst, zal ze nooit weer willen komen, dacht ik. Maar op een keer tijdens de zomer leerde ik mijn les over de kracht die getuigenisdiensten kunnen hebben.

De school was uit, overal bloeiden de bloemen, en mijn jongere zusje Natalie en ik keken verlangend uit naar de jeugdconferentie. Natalie besloot, zoals gewoonlijk, een paar vriendinnen mee te brengen – niet-leden die Tareneh en Angel heetten. Ik dacht dat ze de jeugdconferentie

vast wel leuk zouden vinden, behalve dan de getuigenisdienst.

We hadden met z'n allen geweldig veel plezier terwijl we aan lessen deelnamen, dansten en het samen gezellig maakten. Toen kwam de laatste activiteit van het weekend – de getuigenisdienst op zondag.

De Geest was onweerstaanbaar sterk; het leek haast of ons hart erdoor groeide. Ik was er zeker van dat iedereen in die ruimte de Geest kon voelen, maar onwillekeurig vroeg ik me nog steeds af of Angel en Tareneh de mormonen niet raar zouden vinden, omdat ze naar de microfoon liepen en hun hart uitstortten tegenover anderen.

Maar voor ik er erg in had liep Tareneh naar de microfoon om haar getuigenis te geven. Ik kon mijn oren niet geloven! Ze vertelde iedereen dat, hoewel ze geen heilige der laatste dagen was, ze wist dat de kerk iets bijzonders had, vanwege hetgeen ze tijdens die vergadering had gevoeld. Zij had, net zoals alle anderen, die verbaazingwekkende geest gevoeld.

Angel is een beetje verlegen, en ze gaf haar getuigenis niet, maar ze zei later tegen ons dat ze het wel had willen doen. Later werd ze lid van de kerk.

Die dag leerde ik dat een getuigenisdienst een krachtig zendingsmiddel kan zijn, vanwege de sterke geest die erin aanwezig is. Ik besefte ook dat het verkeerd was als gevoelens van verlegenheid of schaamte ons ervan weerhouden om met anderen over het evangelie te praten. Er is geen enkele reden waarom je je ervoor moet schamen een heilige der laatste dagen te zijn. □

Orlando-tempel ingewijd

President Howard W. Hunter heeft op 9 oktober 1994 de Orlando-tempel in de Amerikaanse staat Florida ingewijd. Het voltallige Eerste Presidium was daarbij aanwezig, alsmede verschillende leden van de Raad der Twaalf en de Zeventig, die ook spraken in de twaalf inwijdingsdiensten die door meer dan 20.000 leden werden bijgewoond.

Voorafgaand aan de eerste inwijdingsdienst leidde President Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium, de hoeksteenceremonie, waarbij het Eerste Presidium en de respectieve echtgenoten de eerste metselspecie aanbrachten rond de hoeksteen. Daarna konden enkele andere leden de troffel hanteren. De roestvrij stalen kist die achter de hoeksteen is geplaatst, bevat verschillende publicaties van de kerk. De leden in Florida hadden een aantal voorwerpen, kenmerkend voor het gebied, ter beschikking gesteld. Ook werden er twee geschiedenissen van de kerk in Florida ingelegd, alsmede een Spaans lofzangenboek, gesigneerd door de Spaanstalige leden in het tempeldistrict.

President Jack F. Joyner, president van de Orlando-tempel, merkte in zijn toespraak op dat de Orlando-tempel het begin vormt van een nieuw tijdperk voor de kerk in Florida. De Orlando-tempel is de 46e tempel van de kerk die nu in gebruik is. «

De kerk stuurt hulppakketten naar Haïti

De kerk heeft ruim 60 ton aan voedsel, kleding en medicamenten naar Haïti gestuurd. Het voedsel bestond onder andere uit poedermelk, rijst, bonen, erwten, kalkoen in blik, olie en zout.

De hulppakketten waren afkomstig van de hoofdzetel in Salt Lake City, en uit een magazijn voor de bisschoppen in Atlanta (Georgia). Zowel Haïti als zuidelijk Georgia maken deel uit van het onlangs georganiseerde Tempeldistrict Orlando (Florida).

De distributie van de pakketten is gecoördineerd door de afdeling humanitaire hulp van de kerk via de hulporganisatie Feed the Children. «

Een Chinese regeringsfunctionaris, Xiqing Wang, (links) neemt de door de leden in Hong Kong ingezamelde donatie in ontvangst van ouderling Patrick Wong, regionaal vertegenwoordiger in Hong Kong, en Hok-yuen Ho (rechts), bestuurder public relations van de kerk in Hong Kong.

Hulp aan slachtoffers overstromingen in China

De heiligen der laatste dagen in Hong Kong hebben onlangs hulp geboden aan de slachtoffers van de overstromingen in Zuid-China. Door de overstromingen, de ergste in honderd jaar, waren honderdduizenden mensen dakloos geworden. Er was een tekort aan voedsel, water en medicamenten ontstaan. Vanwege de tekorten riep het gebiedspresidium Azië een noodfonds in het leven, waarin de heiligen geld konden storten voor de slachtoffers. Binnen de korste tijd werd er bijna 34.000 gulden ingezameld. De heiligen in Hong Kong werden door het gebiedspresidium geprezen voor hun zorg en liefde die zij de slachtoffers betoonden. «

Minivoetbaltoernooi Ring Antwerpen

Op 11 november 1994 vond het klassiek geworden jaarlijkse minivoetbaltoernooi van de Ring Antwerpen plaats te Waasmunster. In totaal waren er zowat 100 spelers en toeschouwers aanwezig. De winnende ploeg was de ploeg van de Gemeente Sint-Niklaas (zie foto). Zowel leden van de kerk als niet-leden deden enthousiast mee aan dit sportevenement.

Haarlem: Hechte gemeenschap in bisschopsstad

— M.A. Bulte en I. den Hollander-Kirschbaum —

In 1995 viert de stad Haarlem feest. Dit jaar wordt namelijk herdacht dat zij 750 jaar geleden stadsrechten kreeg. Zoals rechtgeaarde burgers betaamt is men al jaren bezig met de voorbereidingen. In het jaar 1245 kregen de bewoners aan het Spaarne namelijk stadsrechten, uit handen van Graaf Willem II. Het bete-

kende zelfbestuur, eigen rechtspraak en eigen wetgeving. Willem II had het zo beschikt en tevens, zoals het een goed bestuurder betaamt, de tegenprestaties van de Haarlemse burgerij op papier gezet. Zo verzekerde hij zich van een nieuwe hulp en toeverlaat bij het realiseren van zijn ambities.

Haarlem is in de eeuwen daarna met vallen en opstaan tot grote bloei gekomen. De stad raakte tot ver over de landsgrenzen bekend om zijn brouwerijen, textielnijverheid en andere takken van industrie. Het Gildewezen speelde daarbij een grote rol. En ook de inzet van Haarlemmers tijdens het Haarlems Beleg

(1572/1573) is meer dan eens bezongen.

Tegenwoordig geldt Haarlem als hoofdstad van de provincie Noord-Holland en als bloemenstad, niet in de laatste plaats door de omringende bollenvelden en het bloemencorso. Als een stad van vele hofjes en uiteraard als bisschopsstad voor zowel de rooms-katholieke en de oud-katholieke Kerkals voor

Plattegrond van Haarlem (Pieter Wils en Joan Blaeu, dd. 1646 — Gemeentearchief Haarlem/Atlas).

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het is een schitterende stad met vele monumentale gebouwen en voor niet-Haarlemmers, die de stranden van Zandvoort als eindbestemming hebben, een stad waar je met de trein, auto of fiets doorheen rijdt.

Behalve een historische kern, heeft Haarlem ook veel nieuwbouw en ergens in een van de naoorlogse nieuwbouwwijken staat een modern gebouw van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Onmiskenbaar maakt deze kerk deel uit van de in 1995 zo

tegenwerkingen onderzochten eind 1907 veertien gezinnen het evangelie en woonden de toenmalige zendingen in de Van Marumstraat, een straat in het arbeiderskwartier Rozenpriel. Op 15 maart 1908 werd in een gebouw aan het Spaarne 36 de eerste openbare vergadering gehouden en luisterde de eerste onderzoekers naar bezielde zendingen. Op 12 juli 1908 lieten de eerste Haarlemmers zich dopen. Over de doopdiensten werd regelmatig in de plaatselijke pers geschreven. De 'Zwemschool', het 'Stoop's Bad' in Overveen, ja zelfs het water van het

verhuisde keer op keer. Van en naar zaaltjes en panden, zoals dat in de Witte Heerensteeg (1909) en het huis op de hoek van de Zuiderstraat en de Gasthuisstraat. Ook huizen aan de Nieuwe Gracht, in de Jansstraat, aan de Gedempte Oude Gracht en in de Cornelissteeg hebben zingen- en vergaderende geloofsgenoten binnen hun muren gehad. Uiteindelijk, na veel inspanningen, kon een groeiende kerkgemeenschap aan de Frieslandlaan in 1973 een nieuw gebouw in gebruik nemen.

De leden van de Wijk Haarlem staan volop in het maatschappelijk leven.

De leiders en leidsters hebben een duidelijke visie op hun taak en beseffen dat zij als kerkgemeenschap deel uitmaken van een dynamische samenleving. Zo streeft het jeugdwerkbestuur er actief naar dat elk kind zich gelukkig voelt. Door hen te leren omgaan met de dingen die zij tegenkomen. Concreet betekent dit dat alle kinderen zich in het jeugdwerk op hun gemak moeten kunnen voelen en zichzelf mogen zijn. Opvallend is de rust tijdens de participatieperiode. De kinderen uiten zich vrijen worden geaccepteerd zoals ze zijn. 'Er bestaan geen lastige kinderen', zegt zuster H.Oddens, 'wel kinderen, die extra aandacht nodig hebben'. Ook de omgang met vriendjes en

Het jeugdwerk van Haarlem met enkele leidsters en leiders op een 'gewone' zondag.

bejubelde stad. Insiders weten dat de kerk een functie heeft die veel verder reikt dan een aantal eeuwen interessante en lezenswaardige geschiedenis. Dat de kerk een pleisterplaats is voor degenen die geestelijk willen groeien en leren met tegenstellingen om te gaan.

Eind negentiende eeuw bevonden zich al heiligen der laatste dagen in Haarlem. Op doorreis, zoals dat toen heette. In 1904 werd door een twenttal zendingen met zendingswerk begonnen. Ondanks tegenslagen en

Spaarne hebben in het verleden meermalen gediend om deze belangrijke verordening te voltrekken. Sindsdien groeide de kerk. Nietspectaculair, wel gestadig.

Na de Tweede Wereldoorlog viel ook in Haarlem het ledental terug. Zoals overal in Nederland emigreerden velen naar de Verenigde Staten. Toen Nederland uit haar economisch dal kwam, nam de emigrantenstroom af en stabiliseerde ook het aantal leden in de kerk.

De Haarlemse kerkgemeenschap

vriendinnetjes op school krijgt veel aandacht. 'Een vriend heeft te allen tijde lief' (Spreuken 17:17) wordt dan vertaald naar de alledaagse schoolpraktijk met 'Wat doe je als je vriendje geen zin heeft in voetballen'. Een andere wijze waarop het evangelie vertaald wordt naar de praktijk is de inzet voor het Unicef-project eind 1994. Door middel van inleidende activiteiten werden de kinderen bewust gemaakt van het feit hoe goed ze het hier hebben. Zo kregen zij door een film en ver-

DE KINDERSTER

95E JAARGANG

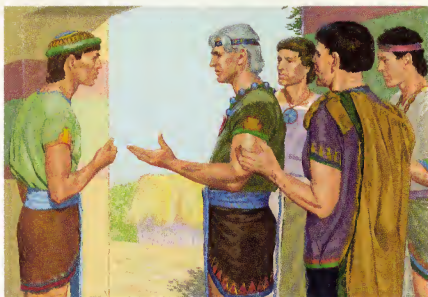
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

FEBRUARI 1995

KONINGSGEZINDEN TEGEN VRIJEN

Sommige Nephieten vroegen de hoofdrecter, Pahoran, de wetten van het land te veranderen. Pahoran weigerde dat te doen. Alma 51:2-3

Die mensen werden boos en wilden niet langer dat Pahoran hoofdrecter was. Ze wilden helemaal geen rechters meer hebben, maar een koning. Alma 51:4-5

Zij werden koningsgezinden genoemd en hoopten dat een van hen koning zou worden om zo macht over het volk te krijgen. Alma 51:8

De Nephieten die Pahoran als hoofdrecter wilden, werden de vrijen genoemd. Zij wilden vrij zijn zodat zij konden leven en aanbidden zoals ze zelf wilden. Alma 51:6

De mensen moesten gaan stemmen voor de vrijen of de koningsgezinden. De meesten stemden voor de vrijen. Zij wilden een rechter en geen koning. Alma 51:7

In diezelfde tijd bracht Amalickiah een groot Lamanitisch leger bijeen om de Nephieten aan te vallen. Alma 51:9

Toen de koningsgezinden hoorden dat de Lamanieten eraan kwamen, waren zij blij en weigerden hun land te verdedigen. Alma 51:13

Moroni was boos op de koningsgezinden omdat zij niet voor hun vrijheid wilden vechten. Hij had hard gewerkt om de Nephieten vrij te maken. Alma 51:14

Hij vroeg de hoofdrechtcr, Pahoran, toestemming om de koningsgezinden te dwingen een keuze te doen. Ze moesten tegen de Lamanieten vechten of ze zouden ter dood gebracht worden. Alma 51:15

Toen de hoofdrechtcr, Pahoran, hem toestemming gaf, voerde hij zijn leger aan tegen de koningsgezinden. Alma 51:16–18

Vele koningsgezinden werden gedood; andere werden gevangengenomen. De overigen stemden er in toe hun land te verdedigen tegen de Lamanieten. Alma 51:19–20

VAN VRIEND TOT VRIEND

OUDERLING V. DALLAS MERRELL

Een ervaring uit de jongenstijd van ouderling V. Dallas Merrell van het Tweede Quorum der Zeventig.

Op een winterse dag, ik zal toen elf geweest zijn, heeft mijn vader me meegenomen naar de uitlopers van het gebergte tussen Blackfoot en Idaho Falls (Idaho) om een rijpaard te kopen. We zochten een gitzwart eenjarig paard uit dat zich hevig verzette en steigerde. Het was nog wild. Men vertelde mij dat als de cowboys hem een touw omdeden het de eerste keer zou zijn dat hij door mensenhanden werd aangeraakt. We noemden hem *Champ*.

Ik kwam erachter dat *Champ* adellijk bloed had. Zijn grootvader heette *Man o' War*, de bekendste volbloed aller tijden. Vader en ik trainden hem met veel geduld. *Champ* en ik werden hele goede maatjes. Hij was snel en sterk, en geen enkel ander paard uit de omgeving was sneller dan hij. Toen ik de geweldige eigenschappen zag die hij van zijn grootvader had geërfd, moest ik denken aan mijn eigen mogelijkheden als kind van God.

In 1948 verhuisden wij van Idaho naar Moses Lake (Washington). Onze boerderij grenste in bijna alle richtingen aan mijlver uitgestrekt, onbewoond gebied.

Koeien beheersten het gebied waar zij al generaties lang

hadden lopen grazen. En nu bakenden wij een deel van hun grasland af om er weelderig groeiend gras, luzerne geheten, aardappelen en graan op te verbouwen. De omheining was stevig, maar soms niet stevig genoeg om de rode *Herefords* met hun witte kop tegen te houden.

Champ en ik hadden tot taak om het vee dar onze velden was binnengedrongen, weg te jagen. Samen maakten wij ons wat trucjes eigen die mijn werk als cowboy een stuk makkelijker maakten, zoals één dier van de kudde afzonderen. We werden een geweldig team. Soms reed ik zelfs zonder zadel of hoofdstel. Maar zelfs zonder tuig luisterde *Champ* perfect. Slechts een kleine tik tegen zijn nek deed hem van richting veranderen. Al naar gelang ik mijn lichaamshouding even wijzigde, ging hij sneller of langzamer lopen. Hij luisterde heel goed en reageerde meteen.

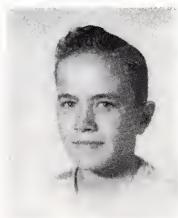
Op een zondag na de avondmaalsdienst ging ik naar buiten om *Champ* te voederen en bemerkte dat hij weg was. Het is niet makkelijk om 's avonds een zwart paard te zoeken. De volgende ochtend stond er nog steeds geen hongerige, dorstige *Champ* bij het hek van de kraal. We zochten de hele boerderij af en ver daarbuiten, maar

zonder succes. Ik was erg verdrietig en vroeg mijn neef Kay Lybbert of ik een paard van hem kon lenen en of hij met me wilden zoeken naar *Champ* in het onbewoonde land achter onze boerderij. Ik had daar een glimp opgevangen van wilde paarden, verspreide groepen merries en veulens aangevoerd door dominante hengsten.

We reden uren door een rotsachtig en verraderlijk landschap. We hadden honger, waren moe en ontmoedigd, en hadden net besloten om terug te keren toen we aan de horizon een kudde paarden zagen. We gingen verder en uiteindelijk zagen we een kudde van ongeveer vijftien wilde paarden. Ze waren opgeschrikt. Door hun wijd openstaande neusgaten ademden ze de lucht diep in hun longen. Met hun hoofden fier rechtop, hun staarten heen en weer slaand en hun spieren gespannen renden ze plotseling snel weg. Tot onze grote verbazing en vreugde liep de geweldige *Champ* voorop, als leider van de kudde en net zo wild als de eerste dag dat ik hem zag.

Ik heb nog vaak nagedacht over dit levendige tafereel. Wettelijk gezien was *Champ* van mij. We waren goede maatjes geweest. Hij was getraind en gehoorzaamde snel. Maar nu gedroeg hij zich alsof hij altijd wild was geweest en alsof hij van plan was dat te blijven. Ook al was hij de leider van de kudde, in feite hadden de wilde paarden met wie hij besloten had mee te trekken, het voor het zeggen.

We stonden voor een race door wild en ruig landschap waar een vermoeid paard belast met een ruiter makkelijk kon struikelen en vallen. Maar de toekomst van *Champ* stond op het spel.

Ik betwijfelde of we de wilde paarden bij konden houden omdat we er al een halve dag rijden op hadden zitten en zij nog fris waren.

Maar op de een of andere manier wisten wij dichtbij hen te blijven en hen naar het oosten te drijven. Na een tijdje reden we over een stijle heuvel de *Mae-vallei* in en konden we onze eigen omheining zien. De kudde raasde al snel langs onze boerderij en het zweet dampte in een wolk van hun lichaam af. Met behulp van burens waren we uiteindelijk in staat om *Champ* de kraal in te leiden, veilig achter een stevige omheining.

Vader was de eerste die naar *Champ* toeging. Hij riep zijn naam en ging voorzichtig naar hem toe zonder onverwachte bewegingen of geluiden te maken. Langzaam liep hij naar hem toe en legde zijn armen om de trillende nek van het paard. We waren allemaal opgelucht dat dit prachtige paard weer daar was waar hij hoorde en waar men hem liefhad, beschermde en voor hem zorgde.

Kinderen, volg de Heiland, jullie Meester. En eer je vader en je moeder. Ze hebben jullie een nobele afstamming gegeven net zoals de ouders van *Champ* dat hebben gedaan. Luister naar hen. Leer van hen en wees getrouw. □

VOOR KLEINE VRIENDEN

DANKJEWEL- SPEL

Rebecca M. Taylor

Aafke wist dat het een beroerde dag zou worden. De wereld buiten was grauw en miezerig. Moeder had haar gezegd dat ze haar kamer moest opruimen. En – wat nog het allerergste was – er stond nog een grote kom met koude havermout op de tafel die ze nog moest opeten.

‘Ik wilde dat het al morgen was’, mompelde ze.

Moeder keek op van haar werk. ‘O, ziet alles er zo somber uit?’

Aafke knikte zonder iets te zeggen.

‘Wel,’ zei moeder, ‘waarom spelen we dan niet het dankjewelspel? Bedenk een reden om voor alles dankbaar te kunnen zijn. Je mag niet mopperen. Als het je de hele dag lukt, heb ik een verrassing voor je.’

‘Dat is een leuk spel’, zei Aafke.

‘Ik zal je op weg helpen. Waarom ben je dankbaar voor havermout?’

Aafke dacht even na. ‘Ik denk dat het beter is dan een schaalteje muggen.’

‘Goed, dat is al vast een begin’, grinnikte moeder.

Aafke schrokte haar havermout naar binnen om er maar zo snel mogelijk van af te zijn. ‘Ik ben dankbaar dat

ik sinaasappelsap heb om de havermout mee weg te spoelen', zei ze.

Toen ging ze naar haar kamer. Wat een troep was het! *Hoe kan ik nu dankbaar zijn voor een kamer als het zo'n troep is?*, vroeg ze zich af. 'Ik weet het al – ik ben dankbaar dat ik al dat speelgoed heb om mee te spelen.' Ze neuriëde terwijl ze alles opruimde.

De motregen sloeg om in een ijskoude regenbui die tegen het raam tikte. Aafke drukte haar neus tegen het ijzige raam.

Ik ben dankbaar voor de regen want dan krijgen de planten geen dorst, dacht ze.

Toen ze haar kamer opgeruimd had, pakte ze haar boetseerklei. Ze maakte allerlei grappige figuren en perste de klei tussen haar vingers door. 'Ik ben dankbaar voor alles wat goed voelt in mijn handen', giechelde ze.

Aafke had een drukke dag. Al snel werden haar ogen zwaar. 'Ik denk dat het tijd is voor een middagdutje', zei moeder.

Aafke wilde gaan mopperen, maar ze dacht er nog net aan dat dat niet mocht. Ze ging in bed liggen en pakte haar pluchen konijn. 'Ik ben dankbaar dat ik Knabbel om dicht tegen me aan te houden', vertelde ze moeder.

Die avond keek moeder heel tevreden. 'Je hebt het spel heel goed gespeeld, Aafke', zei ze. 'Hier is je verrassing.' Ze gaf Aafke een paarse haarband samen met de gebruikelijke knuffel en kus.

Aafke lachte. 'Het was een hele fijne dag', zei ze. 'Ik ben dankbaar voor verrassingen, knuffels en kusjes en voor u!' □

FEBRUARI 1995

ZONDAG MAANDAG DINSDAG WOENSDAG DONDERDAG VRIJDAG ZATERDAG

1 2 3 4

5 6 7 8 9 10 11

12 13 14 15 16 17 18

19 20 21 22 23 24 25

26 27 28

Ik kan in de
Schriften lezen en
ze bestuderen.

Ik kan mijn
ouders eren.

Ik kan mijn
huiswerk op
tijd maken.

Ik kan naar
goede muziek
luisteren.

Ik kan persoon-
lijk- en natuur-
goed houden.

Ik kan een goed
burger zijn.

Ik kan vrienden
bezoeken die
ziek zijn.

Ik kan oude en
oude mensen
bezoeken.

VEEL PLEZIER

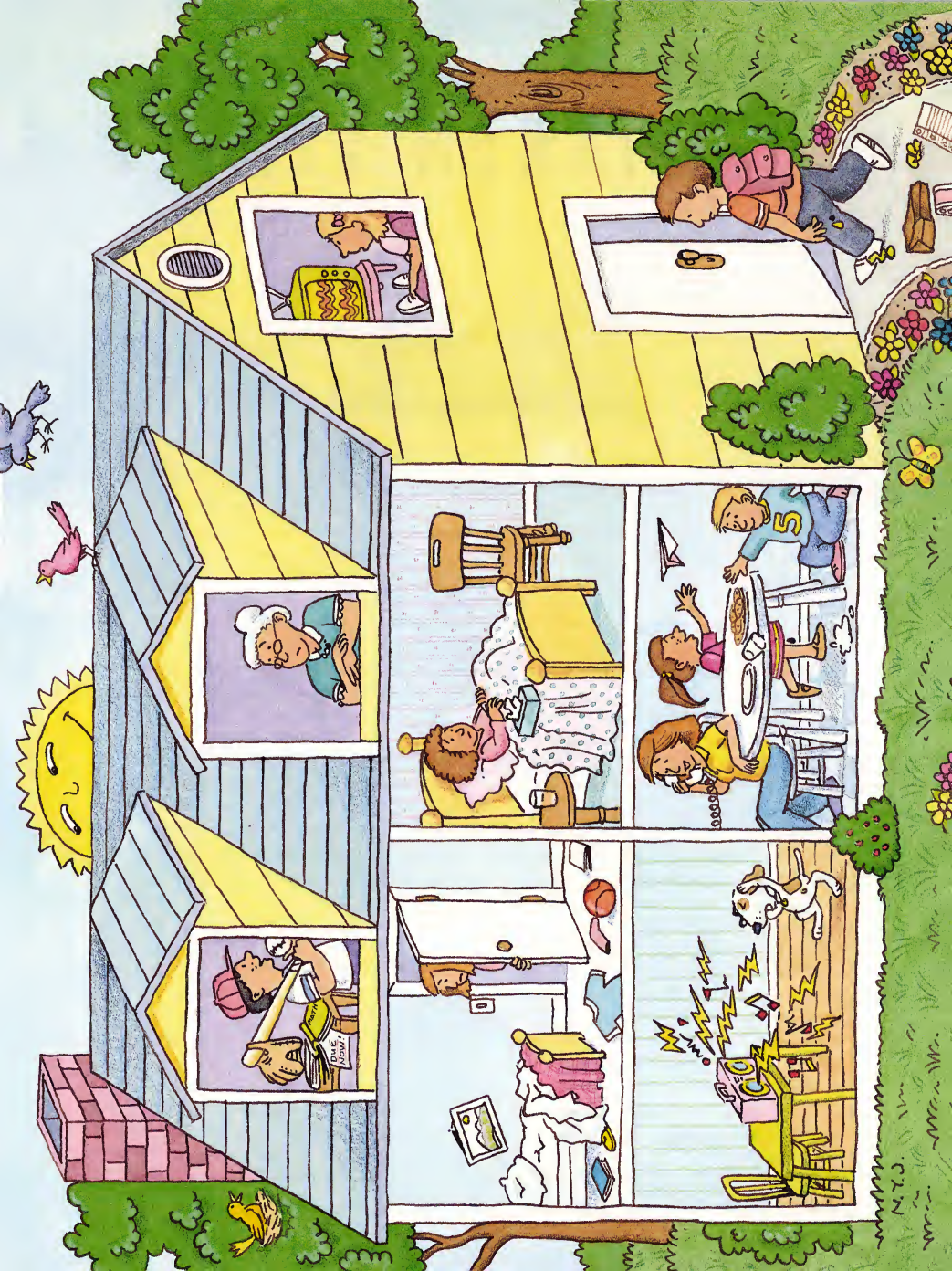
IK KAN GOEDE KEUZEN DOEN!

Corliss Clayton

ILLUSTRATOR: NATHAN Y. JARVIS

leere dag kunnen wij die keuzen doen waardoor wij meer op onze Hemelse Vader gaan lijken. Op bladzijde 9 staat een afbeelding met heel veel verkeerde keuzen. Buig de nietjes Knip de twee stroken met plaatjes, aan de zijkant van de bladzijde, af. Plak de grote plaat en de kalender op karton. Knip, als je de komende maand iets doet wat op een van de plaatjes staat afgebeeld, dat plaatje uit en plak het op de juiste plaats op de grote plaat. Probeer ervoor te zorgen dat er aan het eind van de maand zoveel mogelijk plaatjes met goede keuzen op de grote plaat zitten.

GEITEHAREN TENTEN

Vivian Paulsen

In de tijd van het Oude Testament woonden de kinderen uit de Bijbelse landen vaak in tenten. De kinderen, bijvoorbeeld, die onder leiding van Mozes Egypte verlieten en veertig jaar door de woestijn trokken, hebben nooit een vaste woonplaats gehad toen zij opgroeiden. Abraham was het grootste gedeelte van zijn leven ook een nomade (een persoon die van de ene naar de andere plaats trekt). Lehi en zijn gezin woonden toen zij van Jeruzalem naar de zee trokken en nadat zij het beloofde land hadden bereikt, ook in tenten.

Die tenten zagen er waarschijnlijk ongeveer net zo uit als de tenten die tegenwoordig door de nomadische volken van het Midden-Oosten worden gebruikt. Ze waren waarschijnlijk gemaakt van een stof geweven van geitewool. Houten ringen voor de stokken die de tent staande moesten houden waren in de stof genaaid. Er waren meestal drie rijen palen. De palen in de middelste rij waren hoger dan de palen in de buitenste rijen. Er werden touwen gespannen van de palen aan de buitenste wanden van de tent naar de grond, waar ze werden vastgeslagen.

De meeste tenten waren in twee ruimten verdeeld. Het ene gedeelte was een soort open portaal waar gasten werden ontvangen. Het andere gedeelte, dat door een gordijn afgescheiden was, werd gebruikt als kamers voor de vrouwen en als opslagruimte. Vaak lag er helemaal niets op de grond maar soms was de bodem bedekt met geweven matten. Er waren weinig of geen meubelen in deze woning en de kinderen en hun ouders sliepen op matten van stro die iedere avond uitgerold werden en 's ochtends weer werden opgeruimd.

Alleen de kinderen van de gezinnen die lang op een

plaats konden blijven, woonden in huizen. Over het algemeen hadden de huizen maar één kamer, niet veel groter dan de gemiddelde tent, en ze waren gebouwd met stenen die uit modder waren gemaakt.

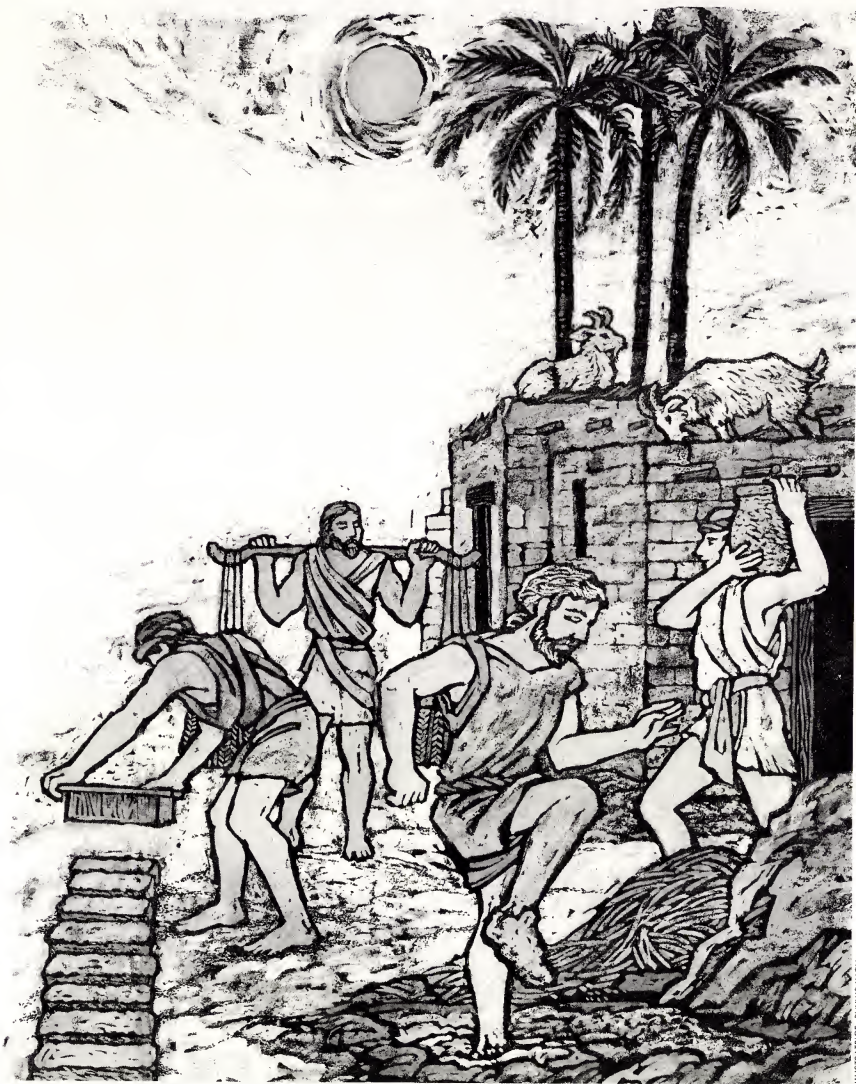
Om de stenen te maken, groef de bouwster eerst een kuil in de grond. In het gat gooide hij dan een mengsel van modder, water, fijngehakt stro, palmvezels, en stukjes schelp en houtskool. Vervolgens stampte hij het net zolang tot hij specie had. De specie werd in houten mallen gegoten om de stenen vorm te geven. De mallen legde men in de zon te drogen of men stopte ze in een grote oven. De stevigste, in de oven gedroogde stenen werden gebruikt voor het fundament. Alleen zij die het geluk hadden dat ze in de buurt van steengroeven of de bergen woonden, konden ruw uitgehouwen stenen in het fundament voor hun huizen verwerken in plaats van de zelfgemaakte stenen.

Er werd een modderbrij gebruikt als cement om de stenen op hun plaats te houden en als pleister voor de wanden. Als het regende sijpelde het water soms door het pleister en de wanden waardoor het huis erg vochtig werd. De daken waren gemaakt van houten balken waarop kreupelhout, modder en klei was gelegd. Door de regen groeide er ook gras op het dak. Soms mochten kleine dieren op het dak grazen.

De huizen hadden maar weinig ramen en de ramen die er waren, waren klein. In de zomer hing er een houten raamwerk voor en 's winters een stuk dikke stof.

Door de jaren heen, verbeterde de kwaliteit van de huizen in het Oude Testament, maar veel kinderen die de vroege profeten liefhadden en volgden, woonden in geitewooltenten of in huizen gebouwd met stenen van modder. □

N STENEN VAN MODDER

ILLUSTRACE: PHYLUS LUCH

IK GELOOF IN DE GELOOFSARTIKELLEN

Karen Lofgreen

'Alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft' (Marcus 9:23)

Heb je je ooit wel eens afgevraagd wat je zou antwoorden als iemand je vraagt wat jij als heilige der laatste dagen geloofd? In de Schriften staat wat de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geloven.

De geloofsartikelen maken deel uit van de Schriften. Je kunt ze in de Parel van grote waarde vinden.

President Thomas S. Monson heeft een verhaal verteld over een man die met de bus van het oosten van de Verenigde Staten naar Californië reisde. In Salt Lake City stapte een meisje van het jeugdwerk in de bus en ging naast de man zitten. Ze begonnen te praten en de man vroeg of zij mormoon was. Ze zei: 'Ja.' Hij vroeg haar wat de mormonen geloven. Het was een moeilijke vraag voor zo'n klein meisje. Wat zou jij geantwoord hebben? Kun je je voorstellen hoe de man keek toen zij de geloofsartikelen opzegde en hem uitlegde wat ze betekenen? Hij kon zijn oren niet geloven.

Nadat zij was uitgestapt, dacht de man na over haar moed en kennis. Zodra hij in Californië was aangekomen, belde hij de zendingspresident en stelde allerlei vragen over de kerk. De zendingen bezochten hem en na

een tijdje lieten hij en zijn hele gezin zich dopen – en dat alles omdat een meisje uit het jeugdwerk de geloofsartikelen kende en de moed had ze hem uit te leggen (zie *Ensign*, april 1994, blz. 67–68).

Hoe zijn de geloofsartikelen ontstaan? In maart 1842 kreeg de profeet Joseph Smith een brief van een zekere meneer Wentworth, de uitgever van een krant in Chicago (Illinois), met vragen over de kerk. Toen Joseph de brief beantwoordde, ontving hij de inspiratie om de dertien artikelen te schrijven, die veel van de overtuigingen van de kerk bevatten. Tijdens de algemene conferentie in oktober 1880 werden de geloofsartikelen door de leden van de kerk als schriftuur aanvaard.

Instructies

Maak twee gaten aan de boven- of zijkant van drie velletjes papier; rijg er een stukje touw of draad doorheen zodat het een boek wordt. Kleur de tekening van Joseph Smith die de geloofsartikelen aan het schrijven is en schrijf je naam onderaan. Knip de plaat uit en lijm het op de eerste bladzijde van je boek. Schrijf bovenaan de tweede bladzijde: 'De geloofsartikelen'. Je kunt, terwijl je er nu en in de rest van het jaar meer over leert, ze op deze bladzijde overschrijven. Kleur de plaatjes

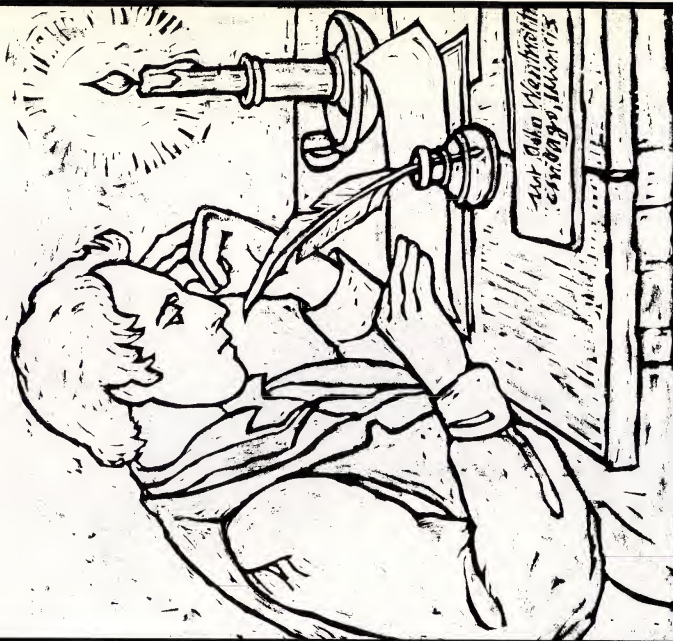
onderaan bladzijde 13 in. Knip de plaatjes en de vragen uit. Plak iedere vraag boven het plaatje dat de vraag beantwoordt en plak vervolgens het plaatje op de derde bladzijde van je boek. In de loop van het jaar zul je meer woorden en plaatjes aan je boek toevoegen.

Ideeën voor de participatieperiode

1. *Maak een muurschildering over het ontstaan van de geloofsartikelen. Verdeel een lang stuk papier in zes gedeelten. Schrijf in ieder gedeelte een van de volgende vragen: Wat zijn de geloofsartikelen? Wie schreef de geloofsartikelen? Waarom werden de geloofsartikelen geschreven? Waar kunnen we de geloofsartikelen vinden? Wanneer werden de geloofsartikelen schriftuur? Hoe werden de geloofsartikelen schriftuur? Gebruik de activiteit op bladzijde 13 als richtlijn. Verdeel de kinderen in zes groepen. Laat iedere groep het antwoord op een van de vragen tekenen en het aan de andere groepen uitleggen. Het is aan te bevelen om de groepen zo in te delen dat er kinderen van verschillende leeftijden in zitten.*

2. *Vraag de zendingen om te getuigen van de geloofsartikelen. Als zij kaartjes hebben met de geloofsartikelen erop, vraag hun dan een ervaring te vertellen die zij hebben gehad toen zij hun kaartjes gebruikten. □*

MIJN GELOFSARTIKELENBOEK

Naam _____

Jaar: 1995

Wat zijn de geloofsartikelen?

Wie schreef de geloofsartikelen?

Waarom werden de geloofsartikelen geschreven?

Waar kunnen we de geloofsartikelen vinden?

Wanneer werden de geloofsartikelen schriftuur?

Hoe werden de geloofsartikelen schriftuur?

In de Parel van grote waarde.

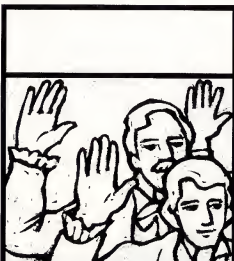
Tijdens de algemene conferentie in oktober 1880.

Dertien verklaringen over het geloof van de heiligen der laatste dagen.

Joseph Smith.

Kerkleden stemden ervoor.

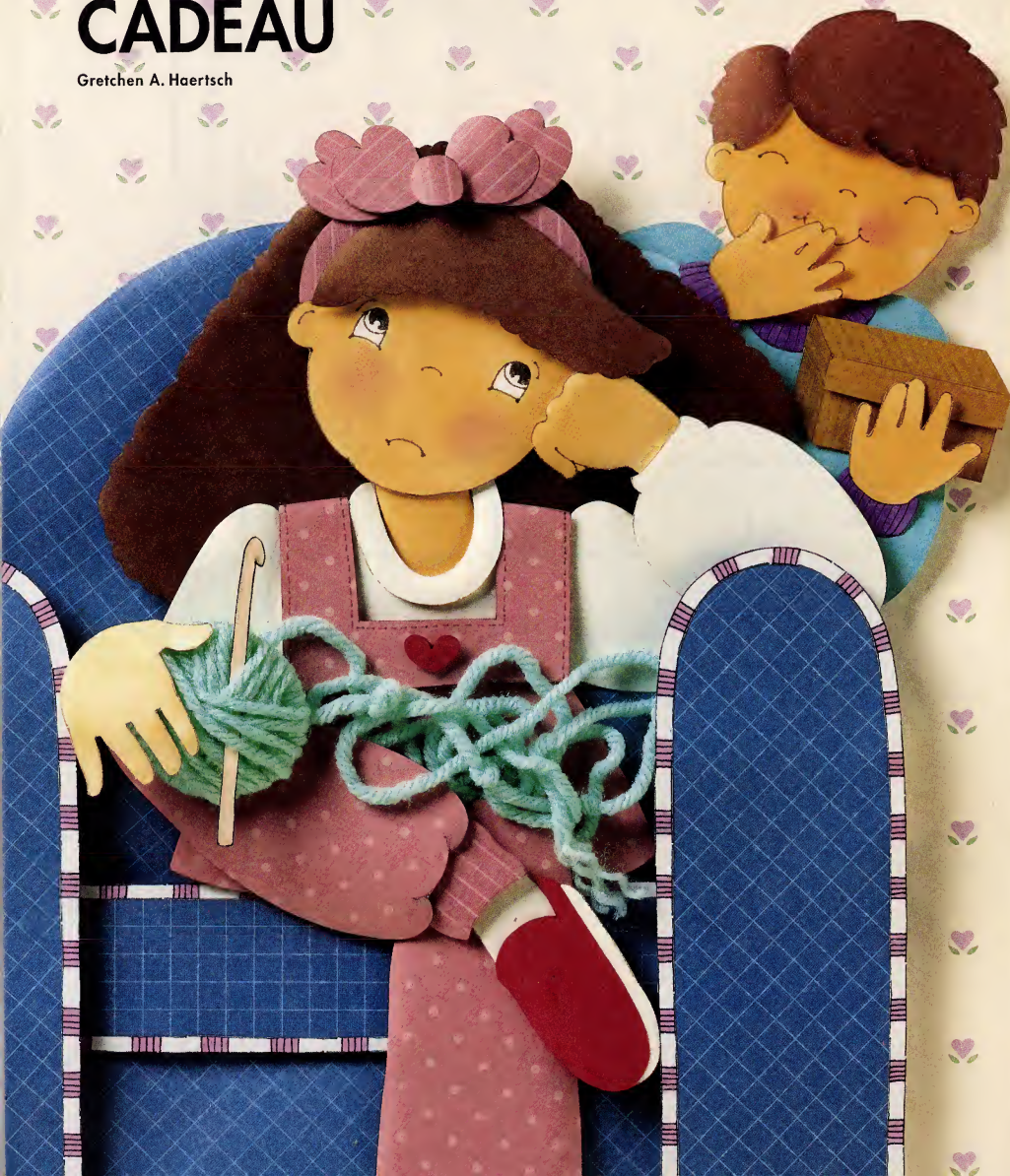

Als antwoord op vragen over de HLD-geloofsovertuiging.

VERHAAL

EEN PRACHTIG CADEAU

Gretchen A. Haertsch

Je krijgt het nooit op tijd af, zei Mark tegen zijn elfjarige zusje, Annie, terwijl hij achter haar stoel langsliep. In zijn handen hield hij een glad, honingkleurig houten kistje dat glom in de voorjaarszon.

Annie staarde mistroostig naar het mintgroene haakwerk op haar schoot dat helemaal in de knoop zat. 'Papa heeft jou geholpen', verdedigde ze zichzelf. 'Niemand helpt mij met die muts.'

'Dat komt omdat niemand van ons kan haken', zei Betty, Annie's veertienjarige zus. 'De enige die je zou kunnen helpen is mama.'

Annie sprong overeind, pakte de draad met beide handen vast en riep: 'Wacht maar af, terwijl ze de trap op rende. 'Mama zal er heel blij mee zijn!'

Maar Annie geloofde dat zelf niet echt. Betty's schilderij stond tegen een van de muren van hun slaapkamer te drogen. Het was een aquarel van het park met heel veel gras, bomen, bloemen en een blauwe lucht. Moeder zou het vast prachtig vinden! Het oude kistje dat Mark had geschuurd en opnieuw bekleed zou ze ook heel mooi vinden. Ze kon daar heel goed haar sjaaltjes in bewaren. Maar niemand, zelfs mama niet kon doen alsof ze die muts – voor zover het op een muts leek – mooi vond.

De steken waren eigenlijk geen echte steken maar eerder stevige, grote knopen. Annie moest een oplossing bedenken. Het was tenslotte haar idee geweest om cadeautjes te maken om mama mee te verwelkomen als ze uit het ziekenhuis kwam. En nu leek het erop dat haar broertje van tien het nog beter kon dan zij.

Ze keek naar de klok en zag dat het al bijna half vijf was. Betty moest al gauw naar balletles en Mark zat tot over zijn oren in het huiswerk. Zij moest beginnen met het avondeten als papa nog wat tijd wilde hebben en mama in het ziekenhuis te bezoeken. Mama lag al twee weken in het ziekenhuis! Zelfs de knot vergissingen in haar hand maakte haar niet verdrietig als ze eraan dacht dat mama morgen weer thuis zou zijn.

Nadat ze had afgewassen en haar huiswerk had gemaakt, ging ze weer aan de slag. Ze zat in kleermakerszit op haar bed, haar lange bruine haar hing

over haar wangen, toen haar vader zachtjes op de deur klopte. 'Gaat het, Annie?'

'O, papa, gaf Annie met tegenzin toe, terwijl ze opkeek, 'Het lijkt wel of de steken steeds kleiner en vaster worden, hoe langer ik eraan werk.'

'Waarom leg je het niet een poosje weg, schat', zei papa vriendelijk. 'Het is morgen een belangrijke dag en je ziet er moe uit.'

'Ik moet het af hebben voordat mama thuiskomt', zei Annie vastbesloten, 'al kost het me de hele nacht'.

'Annie, ik wil dat je uiterlijk half tien gaat slapen', zei vader resoluut. 'Mama begrijpt het echt wel, dat beloof ik je.'

De volgende ochtend keek Annie vanuit de deuropening hoe moeder al leunend op vaders arm het tuinpad kwam oplopen. Ze zag er mager en wit uit. Maar ze keek glimlachend op naar vader zoals ze altijd deed.

Annie vloog moeder in haar armen.

'Voorzichtig, Annie', lachte vader toen Annie moeder stevig knuffelde.

'Het is wel goed, Johan', zei moeder en drukte Annie stevig tegen zich aan.

Al snel waren Mark en Betty er ook. Moeder omhelsde hen en zei hoe ze hen allen had gemist.

'We hebben een verrassing voor u', zei Mark. 'Kom maar eens kijken.'

Vaders bos roze anjers lag naast de ingepakte cadeautjes op de salontafel.

'Wat is dat allemaal?', vroeg moeder terwijl ze glimlachend op de bank zat.

Moeder vond haar cadeautjes echt mooi. Annie vond het verschrikkelijk dat er niets van haar bij was. Hoe kon ze nu uitleggen wat er met de muts was gebeurd? Dat ging gewoon niet. Zonder dat iemand het in de gaten had, verdween ze de keuken in en begon aan de tonijnsalade voor de lunch. Vol trots slikte ze haar tranen in. Moeder mocht niet zien dat ze huilde. Dat zou alles alleen nog maar erger maken.

Ze zette een pan soep op het gas toen ze haar moeders hand op haar schouder voelde. 'Wat heb je een lekkere lunch klaargemaakt, Annie', zei moeder zachtjes.

Annie keek haar moeder aan en toen kon ze haar tranen niet

meer bedwingen. 'Maar ik heb geen cadeautje voor u, moeder', zei ze. 'Ik wilde u zo graag een mooi cadeau geven – een kantachtige, gehaakte muts die prachtig bij uw haar zou staan – maar...'. 'Stil maar', fluisterde moeder terwijl ze haar armen om Annie sloeg. 'Denk je dat papa me niet heeft verteld wat jij allemaal hebt gedaan toen ik in het ziekenhuis lag? Met de balletuitvoering van Betty binnenkort en Mark die zo ver achter is met zijn huiswerk, heb jij meer dan je deel moeten doen. Vader wist niet wat hij zonder jou had moeten beginnen.' 'Maar Mark en Betty hebben zulke mooie cadeau's voor u gemaakt en het mijne is gewoon afschuwelijk geworden.'

'Weet je wat ik vind? Ik vind dat jij mij een prachtig cadeau hebt gegeven.'

'Echt waar?'

'Jij hebt de laatste twee weken iets van jezelf gegeven zonder een beloning ervoor te willen hebben. Bovendien weet ik zeker dat wij na de lunch en nadat ik wat heb gerust samen wel eens naar die muts kunnen kijken. We komen er vast samen uit en dan heb ik alsnog een prachtige muts.' □

schillende foto's met levensbeschrijvingen in de gaten dat andere kinderen het niet zo goed hebben. Omdat dit laatste nooit Gods bedoeling is geweest, werd gezamenlijk het besluit genomen om te (le-)ren delen en door het doen van kleine klusjes geld te verdienen en zo te sparen voor de kinderen, die

het minder hebben. Terafsluiting werd met Kerstmis een musical opgevoerd over 'Geven maakt je gelukkig' en mocht een vertegenwoordiger van Unicef het bijeengebrachte geld in ontvangst nemen. Bij de jongevrouwen wordt vooral veel aandacht besteed aan de behoefte van het individuele meisje. 'Wij hebben ons tot taak gesteld hen stuk voor stuk te helpen om in de wereld te staan', zegt JV-presidente zuster B. Jansen. 'Als ze de evangelieprincipes goed begrijpen en erachter staan, zullen ze opvallen door hun gedrag. Ze blijven niet anoniem en zo vervullen ze de functie die God wil dat ze hebben'. Zuster E. Bulte, haar raadgeefster, heeft als parool: 'Wees trouw aan jezelf'.

Zij is blij dat de lessen zo zijn opgezet dat de jongevrouwen, al dan niet met hulp van anderen, leren kijken naar hun eigen gevoelens. 'Waarom ben ik boos of teleurgesteld? Wat zegt dat over mij?' Ondanks de moeilijkheden van de leeftijdsfase, temperament of karaktereigenschappen, ziet ze dat die benaderingswijze werkt. Elke week wordt er geëvalueerd en de jongevrouwen van Haarlem zijn niet bang om gewoon te doen wat de Heer hen vraagt. Ook wordt bijzondere aandacht besteed aan de weerbaarheid van zowel de jongemannen als de jongevrouwen. Wij helpen hen bij het zoeken naar evenwicht in een wereld van tegenstellingen, en dat is een dankbare en noodzakelijke taak. Wij worden daarin zeer ge-

steund door de bisschop.

Een andere manier om naar buiten te treden, zijn de optredens van het Haarlemse wijkkoor Millennium. Langzamerhand heeft het koor een zekere naam opgebouwd en niet ten onrechte. De dirigent, broeder Ton van Dam, zou het liefst van muziek zijn beroep maken, maar zo lang dat

Ten slotte leert men samenwerken en als groep opereren.

Het ouderlingenuorum, de hogenpriestersgroep en de zusters van de ZHV doen hun best om de leden dichter tot elkaar te brengen. Verschillende activiteiten zijn erop gericht elkaar beter te leren kennen, zoals gezamenlijke lessen, regelma-

De jongemannen en jongevrouwen staan op het punt om af te reizen naar de Frankfurt-tempel.

niet kan is hij intens dankbaar voor de gelegenheid om door middel van muziek het evangelie beter te begrijpen. 'Het raakt mij elke keer weer, wanneer wij zingen over Christus' lijden. Ik voel dan wat Hij gevoeld moet hebben en dat ontroert me diep. Als mensen konden voelen wat wij als koorleden voelen, dan zouden ze staan te dringen om mee te mogen zingen'. De doelstelling van het koor Millennium is tweeledig. Op de eerste plaats wil het de aanwezigheid van de Geest in de avondmaalsdienst bevorderen onder het motto 'door zang en muziek kan het hart meer dan door gesproken woord worden geraakt'. Ten tweede worden de activiteiten zo gekozen dat de leden van het koor hun getuigenis kunnen vergroten.

tig een feestelijke avond of workshop, een avond over de landen van herkomst van zusters, een duinwandeling, samen naar de Matteüs-passie enzovoort. Mede omdat het ledental steeds wisselt, nieuwe leden worden ingeschreven of leden verhuizen, is niet alleen tijd nodig om elkaar te leren kennen, ook wordt gewerkt aan de vaardigheden om beter naar elkaar te leren luisteren. Onnodig te zeggen dat huisonderwijs en -bezoek hierin een grote plaats innemen. Steeds weer wordt benadrukt hoe belangrijk het is om zich voor elkaar in te zetten en hoe moet worden getracht te kijken naar de dingen die er wel zijn.

Bisschop G. Muurling, gesteund door zijn raadgevers, de broeders M. Reijnders en A.G. van Dam, wil

niets liever dat er een goede geest heerst in de wijk. Volgens zijn opvatting moet iedereen, lid of nietlid, zich welkom in de gemeenschap voelen. Hij ziet de Wijk Haarlem als een pin van de grote tent van Gods koninkrijk en hij hoopt dat deze pin een stevig houvast biedt. Daarvoor is het beslist noodzakelijk dat de leden elkaar in hun roeping steunen. Daarbij hoopt hij dat zij genoeg geloof, hoop en liefde in huis en wijk hebben om 'overvloedig te kunnen zijn in goede werken' (Alma 7:24). Gastendiensten zijn erop gericht om niet-leden contact te laten maken met kerk en leden. De activiteiten, gericht op de ontmoeting met niet-leden, krijgen steeds meer aandacht. Zo zijn bijvoorbeeld de genealogische dagen, in samenwerking met andere genealogische organisaties, een succes. Verschillende leden van de wijk spannen zich hiervoor in. Steeds weer blijken niet-leden de

kerk reeds te kennen als gevolg van haar werk op genealogisch gebied. Nood lenigen en dienstbetoon in, bijvoorbeeld, de Stichting Haarlemmers helpen Polen, waarin leden van de wijk met andere christelijke geloofsgemeenschapsamenwerken, stimuleren ook de contacten met anders denkenden. Niet alleen wordt hulpverlening op die wijze een succes, ook heeft het een vormende waarde voor de leden zelf. De laatste jaren is die hulp meer gespecialiseerd. Regelmatig gaan er transporten met hulpmiddelen en medicijnen voor ziekenhuizen naar Polen. Door deze samenwerking is een goed contact gegroeid met de verschillende predikanten. Dit resulteerde onder andere in het verzoek aan broeder C.R. Kirschbaum om een predikbeurt te vervullen in een hervormde kerk. Ook de hulpverlening aan vluchtelingen en asielzoekers uit Afrikaanse en Oosteuro-

pese landen heeft de aandacht van leden. Ook daar blijkt eens te meer dat als christenen de handen ineen slaan de ergste nood kan worden gelenigd.

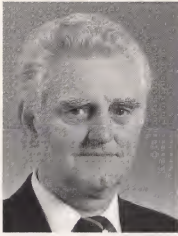
Haarlem is een wijk waarin veel gebeurt. Waarin totaal verschillende mensen met elkaar samenwerken. Waar plezier kan worden gemaakt en een traan kan worden weggepinkt. Waar leden elkaar bijstaan en waar kan worden gewerkt aan innerlijke en geestelijke groei. En een wijk waar leden oud kunnen worden, zoals broeder J. Pimentel, die eind 1994 nog zijn 92ste verjaardag vierde en die graag aan lessen deelneemt en contacten met medebroeders en -zusters onderhoudt. De leden zijn trots op hun kerkgebouw, hun saamhorigheid en zijn dankbaar dat zij lief en leed met elkaar kunnen delen. Zij hopen allemaal dat zij dat tot het einde toe kunnen volhouden. «

Het Haarlems gemengd koor in vol ornaat voor het kerstoptreden.

NIEUWE LEIDERS

Wijk Antwerpen 2

Bisschop

Camiel Debaene

Voorheen president van Antwerpen 2.

Beroep: Bediende bij Agfa-Gevaert.

Raadgevers:
Jacques Rumes en
Marc Van Den Brande.

Gemeente Zeist

Gemeentepresident

Rick Harskamp

Vervangt Jan Peters sr.

Beroep: Beheerder gebruikersapplicaties

Raadgevers:
Bert Niessink en
Bouke Elzinga

NIEUWE ZENDELINGEN

Naam: Bob De Blick
Unit: Antwerpen 1
Zendingsgebied: Athene
Aanvang zending: 1 september 1994
Opleidingsinstituut: Provo

Naam: Lieven Kempenaers
Unit: Antwerpen 1
Zendingsgebied: Birmingham
Aanvang zending: 29 september 1994
Opleidingsinstituut: Lingfield

Naam: Crista De Vijlder
Unit: Brussel
Zendingsgebied: Edinburgh
Aanvang zending: 10 november 1994
Opleidingsinstituut: Lingfield

Naam: Natasja Claessens
Unit: Antwerpen 2
Zendingsgebied: Manchester
Aanvang zending: 10 november 1994
Opleidingsinstituut: Lingfield

ZENDINGSVELD

Groot-Brittannië

Renate Bijkerk/Pepijn Piller

England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury-on-Trym, Bristol, BS9 3BH, Engeland

Desiree Broekzitter

England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey, CR4 4ED, Engeland

Jos den Brouwer

England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire, LS18 5BJ, Engeland

Natasja Claessens/Peter Mesotten/

Emilio Nicoli/William Croese

England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire, WA15 7UP, Engeland

Lieven Kempnaers

England Birmingham Mission, 185 Penns Lane, Sutton Coldfield, West Midlands, B76 8JU, Engeland

Spanje

Sergio Ribeiro

Zendingsgebied Las Palmas, Avenida Rafael Cabrera 4-6A, 35002 Las Palmas, Canarische Eilanden, Spanje

Albanië

Annick Debaens

Zendingsgebied Zürich, Postadres: Rruga Thanas Ziko 68, Tirana, Albanië

Canada

Robin Muurling

Mission Canadienne de Montréal, 1320 Boulevard Graham, Suite 310, Ville Mont-Royal, Québec, H3P3C8, Canada

Indonesië

Cornells en Suze van Geenen

Singapore Mission, 253 Bukit Timah Road, Singapore 1025

Rusland

Bubi en Ans Oppermann

P.O.Box 208 , 630123 Novosibirsk, Rusland

West-Indië

Henny Aroeman

Zendingsgebied West-Indië, Carliegh House, suite 3, Golf Club Road, Christ Church, Barbados, West-Indië

Schotland

Micha de Jong/Christa De Vijlder

Scotland Edinburgh Mission, 'Boroughfield,' 32 Colinton Rd., Edinburgh, EH10 5DG, Schotland

Duitsland

Barbara Beute/Cathalina Teske/Anneke van Til

Frankfurt-tempel, Talstrasse 10, 61381 Friedrichsdorf, Duitsland

Cornells en Rineke de Bruijn/Cees en Sigrid van der Put

Talstrasse 64, 61381 Friedrichsdorf, Duitsland

Koos Bogaerts

Deutschland-Mission Hamburg, Rugenbarg 7A, D-22549 Hamburg, Duitsland

Dan v.d. Wetering

Deutschland-Mission Frankfurt, Arndtstrasse 18, D-60325 Duitsland

Griekenland

Bob De Blick/Peter Degreyt /Askold Meisner/David Muntinga/ Annelies Uijtterlinde

Zendingsgebied Athene, Papadiamanti Straat 4, Paleo Psychiko 15452, Athene, Griekenland

Nederland

Inge Baetens/Rita Tirape/Celine Rol/Geert De Vylder

Zendingsgebied Amsterdam, Noordse Bosje 16, NL-1211 BG Hilversum

Verenigde Staten

David Broekman

Colorado Denver South Mission, P.O. Box 2674, Littleton, Colorado 81201, USA

Eelco Scheltinga

Carlsbad California Mission, 785 Grand Ave. # 204, Carlsbad, California 92679, USA

Daniël de Kock

Utica New York Mission, 600 French Road, New Hartford, New York 13413, USA

Dimitri Mooy

Pennsylvania Philadelphia Mission, 280 No. Providence Road, Media, Pennsylvania 19063, USA

Ga je op zending?

Stuur ons dan je naam, je zendingsgebied, uit welke wijk of gemeente je komt, wanneer je zending begint, naar welk opleidingsinstituut je gaat, en vooral een goede pasfoto!

Ons adres staat voorin De Ster.

'MEER ZIEN OP MIJN HEILAND'

Toen de Heiland onder de Nephtieten verkeerde, stelde Hij een diepgaande vraag: 'Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn?' Zijn eigen antwoord op die vraag bevat een grote uitdaging: 'Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben' (3 Nephi 27:27).

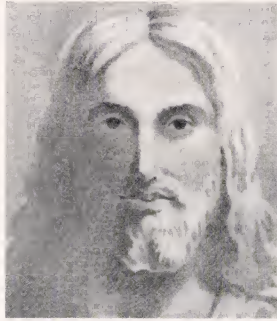
In de loop van 1995 zullen onze huisbezoekboodschappen de aandacht vestigen op de eigenschappen van Jezus die zijn samengevat in de lofzang 'Heer, geef mij meer reinheid'* (Lofzang 94). Deze lofzang drukt ons oprechte verlangen uit om meer zoals de Heiland te worden.

President Howard W. Hunter heeft gezegd: 'Voor zover onze sterfelijke vermogens het toelaten, behoren we iedere mogelijke inspanning te leveren om te worden als Christus – het enige volmaakte en zondeloze voorbeeld dat de wereld ooit heeft gezien' (*De Ster*, juli 1994, blz. 56).

Meer dan enig andere hoedanigheid is het de liefde van de Heiland die hem maakt tot de persoon die Hij is en die bepaalt welke soort mensen wij behoren te zijn. Als leden van een kerk die zich over de hele wereld uitstrekt, tegenwoordigen we vele verschillende talen, culturen, opleidingsniveaus en economische omstandigheden. Sommigen zijn in hun tienerjaren, anderen al boven de negentig. Sommigen van ons genieten een goede gezondheid en materiële welstand. Anderen hebben te kampen met ziekte, armoede of eenzaamheid. Maar wie wij ook zijn, en wat ook onze uitdagingen of beperkingen zijn, de liefde van de Heiland strekt zich uit tot ons allen.

En wij hebben, op onze beurt, het voorrecht die liefde weer aan anderen te betonen.

President Thomas S. Monson heeft

ILLUSTRATOR: DILEEN MARSH

eens verteld over Kathleen McKee, die overleed toen hij haar bisschop was. Ze had geen familie, dus had ze bisschop Monson gevraagd om de weinige bezittingen die ze had, weg te geven. Ze had hem gevraagd om een tehuis voor haar drie kanaries te vinden. Twee waren prachtig van kleur en waren voor vrienden bestemd. Maar de derde, een sjofel ogende kanarie met grijze plekken op zijn vleugels, moest naar de familie Monson gaan. 'Hij is niet de knapste,' had zuster McKee gezegd, 'maar hij zingt het mooist.'

Bisschop Monson bedacht dat zuster McKee in veel opzichten als haar favoriete kanarie was geweest. Niet begiftigd met grote schoonheid of een talrijk nakomelingschap, was ze niettemin een vriendin geweest voor vele behoeftige burens, had ze iemand bij haar in de straat die kreupel was, bijna dagelijks troost verschaft, en had ze het leven van iedereen waarmee ze in aanraking kwam, opgevrolijkt (zie *Ensign*, augustus 1987, blz. 2).

Sommigen denken misschien dat ze weinig te bieden hebben. Maar de waarheid is dat wij allen geweldige gaven hebben waarvan we ook anderen kun-

nen laten profiteren, want het zijn de gaven die de Heiland ons heeft gegeven. President Gordon B. Hinckley heeft opgemerkt: 'Onze Hemelse Vader heeft zijn dochters begiftigd met een uniek, geweldig vermogen om hen die in moeilijkheden verkeren de helpende hand toe te steken, te troosten, op te beuren, hun wonden te verbinden en hun verdrietig hart te verheffen' (*De Ster*, januari 1990, blz. 89).

Lidia Gantier, een zuster die tot de Quecha-stam in Bolivia behoort, is een voorbeeld van de liefde van de Heiland, doordat zij het weinige wat ze heeft met anderen deelt. Wanneer ze op haar werk het eten helpt klaarmaken, bewaart ze de overblijvende stukjes vlees voor de behoeftigen in haar wijk. Ze haalt ook de niet-gepofte korrels uit de popcorn om te bewaren. 'Die zijn voor de vogels,' zegt ze, 'zij hebben ook honger.' Haar zorg voor alle schepselen van God blijkt dagelijks uit haar doen en laten, omdat ze liefdevol alles wat ze heeft, geeft om anderen te helpen.

Laten we dit jaar samen de goddelijke gaven ontdekken die we in ons hebben, en samen kijken hoe we ook anderen ervan kunnen laten genieten, terwijl we ernaar streven om meer zoals de Heiland te worden.

- *Op wat voor manieren helpt de Heer ons meer zoals Hij te worden?*

- *Welke goddelijke gaven ontvangen wij door middel van de Heilige Geest? (zie Leer en Verbonden 46; Moroni 7:47–48.)*

- *Welke vruchten van de Geest kunnen we genieten door in alles wat we doen als de Heiland te worden? (Zie Galaten 5:22–23.)*

- Als de Nederlandse lofzang inhoudelijk afwijkt van de Engelse lofzang, wordt de Engelse tekst gevolgd. □

DE GROOTSTE REDEVOERING

Danel W. Bachman

De meeste mensen nemen de bergrede als vlag om onder te varen,' heeft Oliver Wendell Holmes gezegd, 'maar weinigen nemen die als roer om mee te sturen' (aangehaald door Albert M. Wells jr., *Inspiring Quotations, Contemporary & Classical*, Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1988, blz. 63).

In de bergrede onderwees Jezus de hogere evangeliewet. De rede staat opgetekend in Matteüs 5-7. Een iets vollediger versie staat in 3 Nephi 12-14, toen Jezus de Nephieten dezelfde beginselen onderwees. De bergrede is een meesterlijke uiteenzetting van een systematische en eenduidige theologie, de grondwet voor het christelijke gedrag – het roer dat richting moet geven aan ons handelen, en een belangrijke maatstaf is waaraan we onze geestelijke ontwikkeling kunnen afmeten.

DE INNERLIJKE MENS

In één deel van de bergrede bespreekt de Heer drie elementen van het geestelijke leven en aanbidding: aalmoezen geven, bidden en vasten (zie 3 Nephi 13:1-18; Matteüs 6:1-18). Hier onderwijst de Heiland dat goed gedrag alleen niet het doel van het evangelie is; naast ons gedrag zijn we ook verantwoordelijk voor onze houding en motieven. Een goede daad zonder goede bedoelingen is schijnheiligheid.

De Heer spoort ons aan ervoor te waken goede daden te doen om door anderen te worden opgemerkt. Hij waarschuwt voor het opscheppen over het geven van aalmoezen, voor opzichtig gebed en voor vasten met een droevig gezicht (zie 3 Nephi 13:1-2, 5, 16). Om ons te helpen ons verre te houden van de verleiding om graag 'door de mensen te worden geprezen', moeten we goede daden in het geheim, in het verborgene doen.

Zij die geestelijk lijken 'om door de mensen te worden geprezen' worden misschien wel voor het voetlicht gehaald, want God geeft ons volgens onze verlangens – 'hetzij voor hun heil of voor hun ondergang' (Alma 29:4). Maar alleen motieven die zuiver en onzelfzuchtig zijn, kunnen de goedkeuring van onze Hemelse Vader wegdragen. De Heer belooft dat goede

werken die in het 'verborgene' worden gedaan en alleen door Hem worden opgemerkt, in het openbaar zullen worden vergolden (zie 3 Nephi 13:4, 6, 18).

Maar deze openlijke vergelding zal niet altijd in dit aardse leven zichtbaar zijn (zie Maleachi 3:1-18). Maar in de tussentijd, terwijl het over rechtvaardigen en onrechtvaardigen blijft regenen (zie Matteüs 5:45), is de oprecht gemotiveerde – en waarlijk rechtvaardige – discipel tevreden met de gemoedsrust die hij in de dienst van en in de gemeenschap met God ervaart.

AALMOEZEN

Toen we een paar jaar geleden met het gezin op vakantie waren, zaten mijn vrouw Pat en ik met onze vier kleine kinderen ergens in het midden van Kansas in een stadspark te picknicken. Toen we op het punt stonden verder te gaan, kwam er een man aan Pats kant van de auto staan die vroeg of hij iets te eten mocht hebben. We keken even zenuwachtig naar elkaar en zeiden nee. De man dankte ons en ging aan de tafel zitten waar wij net hadden gegeten.

Ineens voelde ik me harteloos. Ik beseftte dat ik misschien iemand die werkelijk hulp nodig had, verkeerd had beoordeeld. Nu wilde ik hem wel helpen.

'Voorwaar, ik zeg u, deze arme weduwe heeft het meeste in de offerkist geworpen van allen, die er iets in geworpen hebben. Want allen hebben erin geworpen van hun overvloed, maar zij heeft (...) erin geworpen, al wat zij had' (Marcus 12:43-44).

Toen ik Pat vertelde wat er in mijn omging, leek ze opgelucht. 'We hebben ook eten genoeg', antwoordde ze. 'Ik doe wat eten op een bord en dan kan jij het 'm brengen.' Ze deed 'n bord goed vol.

De man was voorkomend en vriendelijk en leek zich niet druk te maken toen ik mijn excuses aanbood voor onze eerdere reactie. Hij bedankte me voor het eten en zei dat hij in Dakota tarwe had geoogst en lang niets te eten had gehad.

Het was een klein gebaar, zo klein dat ik me nog schaamde als ik bedenkte dat ik in eerste instantie nee had gezegd.

Door zulke ervaringen kan ieder van ons het verschil merken in hoe we ons voelen als we zelfzuchtig of vrije-

vig zijn geweest. Uiteraard willen we allemaal dat laatste gevoel – en dat kunnen we krijgen als we iets van onszelf aan anderen geven.

Een unieke gelegenheid die we allemaal hebben, is de maandelijkse vastengave. Deze gave is relatief gemakkelijk; we kunnen in het verborgene en zo vrijgevig mogelijk geven – 'veel, veel meer (...) als we in de positie zijn om dat te doen', zoals president Spencer W. Kimball heeft gezegd (in Conference Report, april 1974, blz. 184).

GEBED

Het verschil tussen oprecht gebed in het verborgene en een onoprechte, opzichtige verbale stortvloed wordt geïllustreerd in Jezus' gelijknis van de Farizeeër en de tollenaar. De Farizeeër, die in zijn gebed zeer met zichzelf was ingenomen, bad 'bij zichzelf', zei Jezus, doelend op de holle leegte in de woorden. Maar de tollenaar die zich in zijn gebed verootmoedigde, ging 'gerechtvaardigd naar huis terug' (zie Lucas 18:9-14).

Toen ik lid van een hoge raad was, had ik een ervaring met gebed in het verborgene die mij nu zeer dierbaar is. In onze eerste vergadering met onze nieuwe ringpresident, was hij streng en veeleisend – een schril contrast met het liefdevolle en zachtvaardige optreden van zijn voorganger. Enkelen

onder ons hadden de neiging negatief te reageren op zijn manier van doen. In die vergadering gaf hij mij opdracht te spreken in een priesterschapsvergadering tijdens een weldra te houden wijkconferentie. Toen hij dat deed kwam er een idee voor een onderwerp in mijn gedachten en dat schreef ik op een papiertje. Maar toen ik de toespraak later voorbereidde, dacht ik niet meer aan het briefje en de ingeving.

Toen ik de toespraak hield, kwam er een neerslachtig gevoel over mij. Toen ik naderhand alleen was, knielden ik om de Heer te vragen waarom het niet goed was gegaan hoewel ik zo m'n best had gedaan. Ik kreeg het gevoel dat ik de verkeerde toespraak had gehouden. Toen dacht ik aan die ingeving en ik besepte dat ik er geen gehoor aan had gegeven. Ik zei de Heer dat het me speet en gedeprimeerd ging ik naar de avondmaalsdienst van de wijkconferentie.

Tijdens het openingslied voelde ik weer de drang om te bidden. Ik vroeg de Heer mij nog een kans te geven en zei Hem dat ik nu de goede toespraak zou houden. Ik vroeg me af waarom ik zo stoutmoedig was, want ik wist dat het programma voor de dienst gevuld was en dat er geen ruimte voor een toespraak van mij was. Maar tijdens het tussenlied zag ik dat de ringpresident zich naar de bisschop boog en hem iets toefluisterde. Na het lied kondigde de

In tegenstelling tot de Farizeeër, die God dankte dat hij geen zondaar was, vroeg de tollenaar God 'mij, zondaar, genadig' te zijn. Jezus zei dat een ieder die zichzelf verhoogt, vernederd zal worden, maar dat zij die zichzelf vernederen, verhoogd zullen worden (Lucas 18:10-14).

bisschop aan: 'De ringpresident wil graag dat broeder Bachman kort zijn getuigenis geeft.'

Diep bewogen legde ik uit wat er net was gebeurd en ik getuigde van de inspiratie van onze nieuwe ringpresident. In de ogen van verschillende andere hogeraadsleden die in de kapel zaten, zag ik tranen glinsteren, en ook ik voelde tranen opwellen. Toen gaf ik in het kort de toespraak die ik de Heer had beloofd en ging weer zitten, bijna overmand door de gebeurtenissen van de afgelopen twee uur.

Tijdens het slotlied was ik nog geheel in vervoering door wat er was gebeurd. Ineens leek een zinsnede van het lied zich van de aanwezigen los te maken en mijn bewustzijn binnen te dringen: 'Mijn beê is Hem bekend' (Lofzang 99). Weer liet ik mijn tranen de vrije loop.

Dat was het begin van een prachtige samenwerking in de priesterschap. Vier jaar lang heb ik er intens van genoten om aan de voeten van deze geweldige man onderwezen te worden in leiderschap, inspiratie en kerkbestuur.

VASTEN

Toen ik op zending was, ervoer ik hoe belangrijk oprecht vasten is. Een gezin dat wij onderwezen, was dicht bij de doop gekomen, behalve de oudste

dochter. Als oudste kind was zij een geestelijk leidster voor de rest van het gezin. Maar iets hield haar tegen om zich te laten dopen.

Op een vastenzondag vastten mijn collega, ikzelf en de overigen in het gezin voor haar. Na de avondmaalsdienst spraken we kort met hen. Terwijl mijn collega met het meisje en haar moeder praatte, had ik een van die geestelijke verrassingen die kleur geven aan het landschap van ons leven. De Geest maakte mij bekend wat haar tegenhield: ze had een vriend in haar eigen kerk die verschillende geestelijke ervaringen had gehad, en ze was bang dat ze misschien iets heel goeds de rug toekeerde. Toen begreep ik door de Geest dat de Heer haar persoonlijk kende, haar bezorgdheid begreep en haar in hoge mate wilde zegenen.

In mijn enthousiasme onderbrak ik mijn collega en zei: 'Ik weet wat het probleem is!' Moeder en dochter waren verbaasd, maar konden geen van beiden hun tranen bedwingen toen ik

Net als de rijke jongeling aan wie Jezus de raad gaf al zijn bezittingen onder de armen te verdelen (zie Lucas 18:18-24), moeten wij beslissen of wij God het middelpunt van ons leven willen maken.

HENRICH HOFMANN, CHRISTUS EN DE PIJLE (ONZEJING)

Na over almoezen geven, bidden en vasten te hebben gesproken, benadrukte de Heer dat we geen twee meesters kunnen dienen: we moeten kiezen of we God of de Mammon gaan dienen.

vertelde wat de Heilige Geest mij net bekend had gemaakt. Toen getuigde ik dat ik zeker wist dat zij grotere zegeningen zou ontvangen dan zij ooit voor mogelijk had gehouden als ze het evangelie zou aanvaarden. We baden samen en gingen naar onze volgende afspraak.

Haar tranen zaten me dwars. Ik was bang dat ik haar had gekwetst. Maar toen we de volgende avond met onze zoneleiders terugkwamen voor een doopgesprek met de leden van het gezin, vroeg ze: 'Mag ik ook een gesprek?'

'Natuurlijk', zei ik perplex. 'Maar vertel me wat er veranderd is.' Ze zei dat ik het bij het juiste eind had gehad en dat de Geest mijn beloften aan haar had bevestigd. Ze werd samen met de andere gezinsleden gedoopt. Wat een enorme zegeningen hadden wij allen ontvangen dankzij een dag van oprecht vasten!

GOD OF DE MAMMON DIENEN

Na zijn aansprongen over aalmoezen geven, bidden en vasten, waarschuwt de Heiland ons geen schatten op aarde te vergaren, maar 'vergadert u schatten in de hemel. (...)

'Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn' (3 Nephi 13:20-21).

Dan zegt Hij ons dat we geen twee meesters kunnen dienen: we moeten kiezen of we God of de Mammon gaan dienen (3 Nephi 13:24).

In de tijd van het Oude Testament waarschuwde de Heer zijn volk tegen afgoderij en het aanbidden van heidense goden. In deze tijd vormt rijkdom misschien wel de grootste verlokking tot afgoderij. Natuurlijk kan rijkdom ten goede gebruikt worden, maar zij kan net zo gevaarlijk voor ons geestelijk welzijn worden als het aanbidden van afgoden. Jezus waarschuwde tegen 'het bedrog van de rijkdom' (Matteüs 13:22). En president Spencer W. Kimball heeft onderwezen dat afgoderij wil zeggen dat we ons vertrouwen stellen in de dingen van de wereld en niet in God (zie Ensign, juni 1976, blz. 3-6).

Daarom is de volledige toewijding van onszelf en onze middelen aan God en zijn kerk een van de hoogste verbonden die we kunnen sluiten. Als we niet bereid zijn om in gehoorzaamheid aan de Meester afstand van deze

zaken te doen, dan worden de dingen van de wereld onze meester.

In zijn commentaar na de gelijkens van de onrechtvaardige rentmeester in Lucas 16, gaat Jezus op deze leringen over de schat en de Mammon in en zegt zijn discipelen om 'met behulp van de onrechtvaardige Mammon' hemelse vrienden te maken (vs. 9). Met andere woorden, materiële zaken zijn gaven die verstandig gebruikt moeten worden. Als wij bij het gebruik van rijkdom getrouw en niet onrechtvaardig zijn – en onze rijkdom beheersen in plaats van dat wij erdoor beheerst worden – dan zal het 'ware goed', ja, de schatten van de hemel, ons toevertrouwd worden (zie vs. 11).

Als heilige der laatste dagen moeten wij een karakter ontwikkelen dat gebaseerd is op de definitie van gerechtigheid die de Heer heeft gegeven, niet op onze eigen definitie. Een veel voorkomende zonde van onze generatie, zo zegt de Heer, is dat zij 'de Here niet [zoeken] om zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god' (Leer en Verbonden 1:16).

De bergrede is de grootste redevoeving ooit gehouden, een roer om ons leven mee te sturen. Zij leert ons de gerechtigheid die de Heer ons wil laten navolgen. □

'ZIE OP TOT GOD EN LEEF'

FOTOGRAF: JOHN ILJKE

ZONDE BRENGT DUJSTERNIS EN BITTERE SMART.
BEKERING IS EEN AANGENAME TERUGKEER NAAR LICHT EN VREUGDE
(Zie Alma 37:47; 41:10).

NAAR DE GELIJKE

R. Val Johnson

Toen de Alberta-tempel aan het begin van de jaren twintig bijna voltooid was, stuurde de kerk verschillende kunstschilders naar Canada om in de verordeningsvertrekken muurschilderingen te maken. Ook kregen de schilders ruimte aan de bovenkant van de muren in het doopvertrek, de kapel en de terrestriale zaal om taferelen van de verzoening van de Heiland te schilderen. De muurschilderingen in het doopvertrek en de kapel die hier zijn afgedrukt, zijn het werk van Alma Brockerman (A.B.) Wright, hoogleraar schone kunsten aan de University of Utah. Het taferel in de terrestriale zaal is een van de muurschilderingen die zijn gemaakt door LeConte Stewart, een veelbelovende jonge kunstenaar die later grote vaardigheid verwierf als landschapschilder (zie Paul L. Anderson, *Ensign*, juli 1977, blz. 6–11; juli 1978, blz. 40–45).

Al zeven decennia inspireren deze muurschilderingen de tempelbezoekers om hun geloof in Christus te verankeren. Net als de Alberta-tempel zelf, die rotsvast op de winderige prairie van West-Canada staat, houdt geloof dat op die manier in Christus is verankerd stand in de wind van de regenspoed.

NIS VAN DE ZOON

Boven: A. B. Wright, *Adam brengt een offerande*; in het doopvertrek van de Alberta-tempel. Adam was gehoorzaam aan het gebod van de Heer en offerde offerande als 'gelijkenis van de offerande van den Eniggeborene' (Mozes 5:7).

Onder: A. B. Wright, *Mozes leidt Israëli*; in het doopvertrek van de Alberta-tempel. Toen de Israëlieten door giftige slangen werden gebeten, deed Mozes een koperen slang op een staak – een symbool van Christus' verzoening en macht om te genezen (zie 2 Nephi 25:20).

A. B. Wright, *De doop van Jezus Christus*; in het doopvertrek van de Alberta-tempel. Christus werd door Johannes gedoopt om 'alle gerechtigheid te vervullen' (Matteüs 3:15) en te laten zien 'hoe smal het pad' is waardoor iemand de Heilige Geest krijgt (zie 2 Nephi 31:5–13).

LeConte Stewart, *De opgestane Heer verschijnt aan Maria*; in de terrestre zaal van de Alberta-tempel. De opgestane Heer vroeg de huilende Maria: 'Wie zoekt gij?' In Maria's antwoord klonken haar geloof en vreugde door: 'Rabboeni, dat wil zeggen: Meester' (Johannes 20:15–16).

© LDS

A. B. Wright, *3 Nephi, hoofdstuk 18*; in de kapel van de Alberta-tempel.
Net als Hij in Jeruzalem had gedaan, instrueerde Jezus zijn discipelen
in Amerika om ter gedachtenis van zijn verzoening te nemen van de
symbolen van het avondmaal.

© LDS

A. B. Wright, *Goddelijk gezag hersteld*; in het doopvertrek van de Alberta-tempel. Toen Johannes de Doper in 1830 aan Joseph Smith en Oliver Cowdery het priesterschap verleende (zie Leer en Verbonden 13), waren de voorbereidende verordeningen van Christus' heilsplan eindelijk weer beschikbaar voor de mens.

Een gebed om eten

Juana Lidia Campos Molina

Toen onze drie kinderen nog klein waren, zaten mijn man en ik een tijdlang financieel aan de grond. We hadden gedaan wat in ons vermogen lag, maar we hadden geen geld meer – en het leek alsof er uit geen enkele hoek hulp te verwachten viel. Op een ochtend gaf ik de kinderen het laatste eten dat we in huis hadden. We hadden nog geen druppel olie om middageten mee te bakken. Mijn man ging naar z'n werk, in de hoop in ieder geval aan genoeg geld te komen om voor die dag eten te kunnen kopen.

Ik begon me af te vragen waarom mij deze beproeving gegeven werd. Wat deed ik verkeerd? Toen besepte ik dat, al zou ik ergens schuldig aan zijn, mijn kinderen dat zeker niet waren! Waar was mijn geloof? Als onze Hemelse Vader zelfs de mus opmerkte, zou Hij dan niet voor ons zorgen? Ik bad dat Hij ons zou helpen om eten te krijgen. Ik oefende mijn geloof en ging door met m'n werk.

Halverwege de ochtend klopte een vrouw uit de buurt aan de deur en ze begon me te vertellen over het komende

bezoek van haar schoonmoeder. Ze zei dat ze een uitgebreid middagmaal had klaargemaakt met kip, rijst en vele andere lekkernijen. Toen vertrok ze om thuis te zijn als haar schoonmoeder arriveerde.

Kort daarna kwam ze terug met de mededeling dat haar plannen veranderd waren. Haar gast zou toch niet komen. In plaats daarvan zou het hele gezin twee weken met haar op vakantie gaan. Maar nu zat ze met een probleem. Wat moest ze met al dat eten? Enigszins opgelaten vroeg ze me of ik beledigd zou zijn als ze het aan mij gaf.

Ik zei haar niets over mijn omstandigheden. Ik zei haar zich geen zorgen te maken en dat ik haar aanbod bijzonder op prijs stelde. Ik wist dat dit het antwoord op mijn gebed was. De vrouw was blij dat ik het eten wilde aannemen en vroeg toen: 'Mag ik ook het eten in de koelkast aan je geven? We blijven zo lang weg dat alles anders bederft.'

Toen mijn man die dag thuiskwam, had hij geen geld kunnen krijgen. Toch aten we goed, en de koelkast was tot de nok gevuld. □

Plotseling staan er wel zeker tien meisjes die DarLynn Hawkins nauwelijks kent, voor haar slaapkamerdeur. Het zijn allemaal heiligen der laatste dagen, ongeveer van haar leeftijd. Ze lachen breeduit naar haar en hebben schalen met koekjes bij zich.

‘Waarom ga je zondag niet met ons mee naar de kerk?’ vraagt een van hen.

Allemaal knikken ze instemmend en beginnen weer te lachen.

DarLynn glimlacht terug en vraagt zich af wanneer de meisjes weer weg zullen gaan.

Maar ze gaan nog niet weg. Ze praten en lachen, en uiteindelijk begint DarLynn hun enthousiasme ook te voelen. En ze vraagt zich af of het leven als heilige der laatste dagen er zo uit-

ziet. Is het altijd zo leuk? Haar vader was ooit heilige der laatste dagen. En ze had wel wat over de kerk horen vertellen, maar...

Dat was ongeveer anderhalf jaar geleden. Nu is DarLynn Hawkins (14) lid van de kerk. Ze zit met haar twee beste vriendinnen, Amy Van Camp en Erica Egli, allebei veertien, op de bank in Amy's huis in Gurnee (Illi-

Een trio in volmaakte samenklank

Adrian Gostick

FOTO'S VAN DE AUTEUR EN
VAN HELEN D. SHOBAT

nois), en halen herinneringen op aan de gebeurtenissen die tot DarLynns doop leidden.

'We waren net daarheen verhuisd,' zegt DarLynn, 'en ik kende eigenlijk niemand. Plotseling waren al die meisjes daar, om me te vragen of ik met ze naar de kerk kwam. Ik wist wie Amy en

Erica waren, omdat we samen in het schoolorkest spelen...'

'Maar we mochten elkaar niet echt,' voegt Erica er met een grijns aan toe. De meisjes lachen alledrie.

'Nee, we waren geen beste vriendinnen of zoiets,' zegt DarLynn. 'En aanvankelijk dacht ik dat ik de kerk in werd gesleurd.'

Amy geeft toe dat ze misschien

wel erg hadden aangedrongen. Maar ze wijst erop dat er geen regels zijn waar je je aan moet houden wanneer je met een vriend over de kerk wilt praten. En af en toe maak je wel eens een vergissing. 'We hadden gehoord dat haar vader ooit lid van de kerk was geweest. Erica en ik hadden gewoon het gevoel dat DarLynn de kerk in haar leven nodig had. De normen van de kerk

DarLynn ontdekte het evangelie toen Amy (links) en Erica (rechts) haar opnamen in hun vriendenkring.

liggen zo hoog; ze kunnen je helpen om moeilijke tijden door te komen.'

HET TEMPO VERLAGEN

Toen Erica en Amy merkten dat DarLynn zich niet op haar gemak voelde, deden ze het wat kalmer aan. Ze raakten beter met haar bevriend tijdens een reisje met het schoolorkest, gaven haar een exemplaar van het Boek van Mormon (in de zomer las ze er gedeelten uit) en nodigden haar uit op activiteiten van de kerk (waardoor ze zich meer op haar gemak ging voelen bij de andere leden). Uiteindelijk wisten Amy en Erica de moed te verzame-

len om DarLynn te vragen of ze het fijn zou vinden als de zendingen bij haar thuis kwamen.

Volgens Erica was het niet gemakkelijk om de moed te vinden om DarLynn zo'n belangrijke vraag te stellen. 'Je moet je angst overwinnen. We waren bang dat we gekwetst zouden zijn als ze het niet wilde aannemen, omdat de kerk voor ons zoveel betekent. Ik was bang dat ze om de lessen zou lachen of dat ze ze vervelend zou vinden.'

Maar DarLynn zei ja. 'Alles wat de zendingen vertelden was zo interessant! Ze hielpen me echt alles begrijpen en maakten het leuk. Bij elk gesprek was er wel een moment waarop ik haast

moest huilen. Toen vroegen de zendingen me bij een van de gesprekken om te lezen, te overdenken en te bidden. Ik deed dat die avond, en de Geest was aanwezig. Het was zo prachtig!

Ik begon te huilen en wist dat de kerk waar was.'

Het is iets geweldigs om het middel te zijn waardoor een vriend of vriendin tot de kerk wordt gebracht. En deze drie jongedames zullen je vertellen dat het woord vriend de sleutel daartoe is. Onder (van links naar rechts): Erica, Amy en DarLynn.

De ouders van DarLynn hadden gezien dat ze de leringen van de kerk zorgvuldig bestudeerde. Toen ze hun toestemming vroeg om te worden gedoopt, gaven ze die graag.

'Je kon zien hoe gelukkig ze was. Nadat ze droge kleren had aangetrokken, kwam ze naar ons toe en zei: "Nu ben ik volmaakt, en jullie niet!"'

'Dat was maar een grapje', zegt DarLynn.

Allemaal moeten ze weer lachen – een trio in volmaakte samenklank. □

GOEDE LEIDING

Hoewel er geen regels bestaan waar je je aan moet houden als je met een vriend(in) over de kerk praat, is er één fout die sommige mensen nogal eens maken – met je vriend(in) ergens naartoe gaan of dingen doen waarvan je weet dat ze verkeerd zijn, denkend dat je hem of haar een andere keer wel mee zult nemen naar een activiteit van de kerk.

Dat is niet bepaald verstandig, zegt DarLynn. 'Toen ik nog jonger was, wilde ik alles eens proberen – roken, drinken, alles. Toen leerde ik Amy en Erica kennen. Ze stonden heel sterk in de kerk, en ik vond dat geweldig. Daardoor wilde ik graag hebben wat zij hadden. We zouden nooit zulke goede vriendinnen zijn geworden als ze mij waren gevolgd en de dingen hadden gedaan die ik toen had willen doen.'

GROOTSE FINALE

En als Erica en Amy geen voorbeelden voor DarLynn waren geweest, zouden ze een geweldige slot hebben gemist. Erica zegt: 'Ik zal de doop van DarLynn...!', en Amy valt in: 'nooit vergeten!'

'Het was toch zo'n heerlijk gevoel, bij de doop van DarLynn aanwezig te zijn, omdat we haar hadden geholpen de waarheid te vinden', vervolgt Erica.

Hoe je met een vriend(in) over de kerk kunt praten

Misschien ken je iemand die belangstelling voor het evangelie zou kunnen hebben. Hoe begin je over godsdienst te praten zonder te worden uitgelachen? Hier volgen een paar eenvoudige dingen die je kunt proberen:

1. Bid, voordat je iets onderneemt, over hoe je je vriend(in) kunt laten kennismaken met het evangelie. Je zult de hulp van de Heer nodig hebben, en je vriend(in) ook.

2. Eerst moet je een goede vriend voor iemand zijn. Als je nog geen nauw contact met de betreffende persoon hebt, probeer dan betere vrienden te worden. Wanneer je het gevoel hebt dat het er tijd voor is, kun je beginnen met kort wat over je geloof te zeggen.

3. Bedenk dat je zendingswerk niet alleen hoeft te doen. Het is misschien gemakkelijker als je vriend(in) uitnodigt bij een activiteit waar je nog een vriend of vriendin bij je hebt die heilige der laatste dagen is.

4. Probeer het niet te forceren. Bedenk dat het tijd kan kosten om iemands belangstelling voor de kerk op te wekken.

5. Laat je vriend(in) niet in de steek als hij of zij geen belangstelling heeft. Je vriend(in) zal misschien nooit lid worden van de kerk, maar hij of zij zal zich je voorbeeld herinneren.

6. Houd nauw contact, ook als je vriend(in) wel lid wordt van de kerk. Het is belangrijk om de liefde en vriendschap die als eerste de belangstelling voor de kerk deden ontstaan, voort te zetten. □

Het evangelie bracht drie vriendinnen dichter bij elkaar. Toen ze het goede voorbeeld van Amy en Erica zag, werd DarLynn weggeleid van wereldse gedachten naar een verlangen om meer over de kerk te weten te komen.

ONS NIEUWE TESTAMENT OP BAND

Carole Garfield Seegmiller

ILLUSTRATOR: ROGER MOTZKUS

Ik zat in mijn eindexamenjaar van het voortgezet onderwijs toen mijn vader besloot dat ons gezin intensief de Schriften zou gaan bestuderen om mijn broer, Bruce, te helpen zich op zijn zending voor te bereiden. Vader had zich ten doel gesteld vóór Bruce op zending ging het hele Boek van Mormon te lezen en onze stemmen op de band op te nemen. Omdat Bruce en ik de enige twee van de zeven kinderen waren die nog thuis woonden, dreef vader mijn moeder en de twee kinderen elke dag na school de woonkamer in, en dan lazen we om de beurt een hoofdstuk.

Ik was niet echt een voorstander van dit idee. Vooral het opnemen beviel me niet. Maar al te vaak zorgde ik dat ik de deur uit was naar m'n werk of een schoolactiviteit als het tijd was om de Schriften te lezen, heimelijk blij dat ik een excuus had om de benen te nemen.

Tot mijn verbazing had het gezin het Boek van Mormon een paar maanden later uit, en vader begon enthousiast aan een nieuw project. Bruce zou pas over een paar weken op zending gaan, dus vader besloot dat we de vier evangeliën uit het Nieuwe Testament zouden lezen. Dit keer deed ik mijn beklag, en ik zei vader dat ik er het nut niet van inzag; we konden bandjes van de Schriften krijgen die professioneel waren opgenomen, en die klonken een stuk beter dan wij. Maar vader hield voet bij stuk. 'Carole, op een dag zullen die bandjes een grote zegen voor ons zijn', zei hij. Maar ik was nog steeds niet onder de indruk en weinig gewillig om mee te werken.

De weken gingen voorbij, de school was bijna afgelopen en ik had minder excuses om niet mee te doen met schriftlezen. Maar hoe meer ik meedeed, hoe meer ik ging genieten van die tijd samen met het gezin. Ik luisterde vooral graag naar vader als hij passages uit de Schriften uitlegde. Al gauw ging ik de vrede voelen die je krijgt door de Schriften te bestuderen. Kort voordat Bruce naar het opleidingsinstituut voor zendelingen ging, hadden we de vier evangeliën uit. We maakten een kopie voor hem en voor onszelf.

Vader had gelijk gehad over die zelfgemaakte schriftuurbandjes; ze werden inderdaad een zegen. Toen Bruce weg was, merkte ik hoeveel troost vader van die bandjes had. Hij luisterde er vaak naar, soms alleen maar om de stem van Bruce te horen, dacht ik, omdat ze een hechte band met

elkaar hadden. Soms viel vader 's avonds in slaap terwijl hij ernaar luisterde, en ik moest altijd glimlachen als ik die vertrouwde klik van de recorder hoorde als het bandje aan het eind was gekomen.

Die bandjes waren ook een zegen voor mij op een manier die ik nooit had kunnen vermoeden. Toen Bruce ruim een jaar op zending was, overleed vader op een zonnige zondag in september in stilte aan een hartaanval. Ik weet nog dat ik me afvroeg hoe het buiten zo mooi kon zijn terwijl alles mij zwart toescheen. De volgende dag kwam de hele familie bij elkaar, behalve Bruce, die had besloten zijn zending af te maken.

Die avond, nadat ik met mijn diepbedroefde broer over de telefoon had gesproken, voelde ik me verdrietig. Ik ging naar vaders kamer en ging terneergereslagen achter zijn bureau zitten. Ik zag de veelgebruikte cassette recorder van vader liggen. Er zat een van onze bandjes van het Nieuwe Testament in, waar vader naar geluisterd moest hebben op de avond voor hij stierf. Ik spoelde het bandje terug en stopte op willekeurige plaatsen, in de hoop troost te vinden

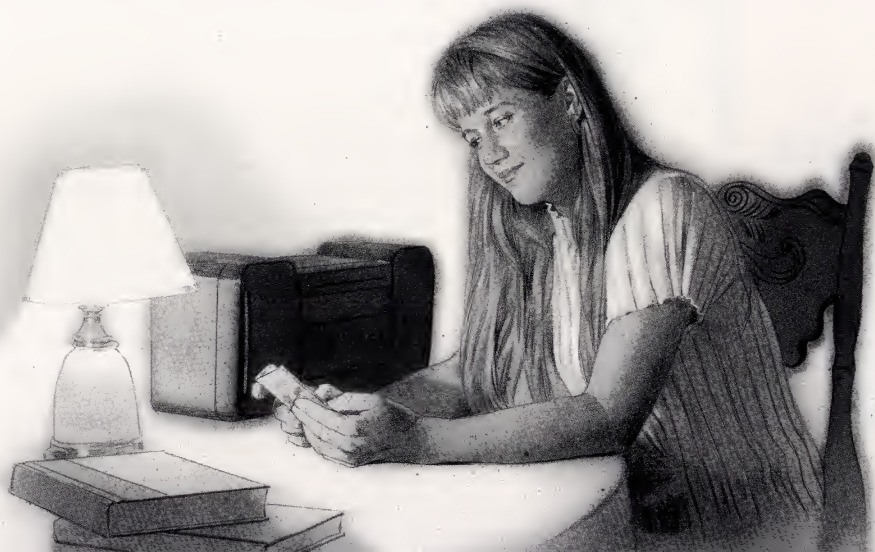
in het horen van de rustige klank van vaders stem. Ik had niet echt naar de woorden geluisterd, maar ineens zat ik rechtop toen vader op het bandje zei:

'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaaagd.

'Gij hebt gehoord, dat Ik tot u gezegd heb: Ik ga heen en kom tot u. Indien gij Mij liefhadt, zoudt gij u verblijd hebben, omdat Ik tot de Vader ga, want de Vader is meer dan ik' (Johannes 14:27-28).

Ik draaide het stukje steeds terug; de woorden voelden als een troostende arm om mijn schouders. Door mijn eigen tranen heen zocht ik ze in mijn Bijbel op, onderstreepte ze en ging toen naar beneden om ze aan m'n moeder voor te lezen. Ondanks ons verdriet beseften we dat vader vrede had en dat hij wilde dat zijn dierbaren zich ook vredig voelden.

Die avond vonden wij vrede, en in de maanden die volgden bleef die ook komen. Sindsdien heb ik vaak de zoete vrede van het Nieuwe Testament geproefd. □

Heinrich Hofmann, Christus en de leraren

Toen Maria en Jozef er ochtelkwamen dat Jesus zich niet in het gezelschap bevond dat op die feiligheids was na een bezoek aan Jeruzalem, keerden zij terug naar de stad. 'En het geschiedde na drie dagen, dat zij Hem vonden in de tempel, waar Hij zat in het midden der leraren, terwijl Hij naar hen hoorde en hun vroegen stelde. Allen nu, die Hem hoorden, waren verbaasd over Zijn verstand en Zijn antwoorden' (Lucas 2:46-47).

In 1925 koos een apostel van de Heer de afzondering van een park in Buenos Aires om een toewijdingsgebed uit te spreken over heel Zuid-Amerika. Tegenwoordig is datzelfde park (boven) de plaats waar getuigenisdiensten worden gehouden voor seminariecuristen, die de begunstigen zijn van dat gebed. Zie 'Evangeliëgolven in Argentinië', blz. 10.